

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

52.-53. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

25. PROSINCE 2005, 1. LEDNA 2006

*Milostiplný
příchod Božího
Syna
o Vánocích
a pevnost víry,
jistotu naděje
a horoucnost lásky
v novém roce všem
čtenářům přeje
redakce Světla*

EDITORIAL

Současná vyspělá společnost vybudovala zvláštní průmysl, aby zvláště o vánočních svátcích zaplavila děti zbožím všeho druhu, ale není schopna pochopit, že ve skutečnosti připravila nemálo dětí o pravou vánoční radost. Rodiče, kteří se při vzpomínce na své vlastní krásné zážitky z dětství snaží svým dětem uchránit co nejdéle onu posvátnou vánoční atmosféru, to mají stále obtížnější. Radost z dětí a samotná dětská radost patřila kdysi k největším lidským pokladům, a to až do doby, než si dospělí navykli na jiné radosti a došli k závěru, že jim děti v jejich zábavě začaly být na překážku. Rozšířené klima nepřející dětem se evidentně projevuje v tom, jak v naší společnosti ubývá nejen dětí, ale jak se rapidně zkracuje i to období, ve kterém se dítě ještě cítí a také chová jako dítě. Současná kultura mu jeho dětskou mentalitu necitelně pošlapává. Děti si překotně osvojují smýšlení a jednání dospělých, a to bohužel především v těch negativních stránkách. Co v dětech nezničí předčasná a necitlivá školská „osvěta“ a rafinované časopisy, o to se postarají „vyspělí“ vrstevníci, poučení špatně skrývaným příkladem dospělých v životě i na obrazovce. Není to jistě pro společnost nic lichotivého, že musí nakonec stále více snižovat věkovou hranici trestní odpovědnosti a zřizovat věznic pro zločince v dětském věku. Ti, kteří před tímto nepříznivým a nebezpečným trendem varovali již v minulosti, jmenujme jako příklad Christu Meves, byli a jsou umlčovani a okřikováni. Dětská duše je citlivá a tvárná jako vosk. Máme přitom dostatek příkladů, že to, co se do ní vtiskne, zanechává ty nejhlubší stopy a může přinášet v dalším životě často překvapující ovoce, ať už v podobě udivující svatosti, nebo naopak neuvěřitelné tvrdosti srdce, schopné nejhrošších zločinů.

Vánoční svátky jsou oslavou největšího a nejnepochopitelnějšího tajemství Božího dětství.

Pokračování na str. 13

Díkůvzdání

Vyslechli jsme hymnus díků, který pochází z židovské tradice za vlády Davida, i když pravděpodobně mohl vzniknout i v pozdější době. Žalm 137 začíná osobním zpěvem prosebníka. Pozvedá svůj hlas v rámci shromáždění v chrámě nebo přinejmenším má na mysli síonský chrám, sídlo Hospodinovy přítomnosti a jeho setkávání s lidem věřících.

Chvála Hospodinovu jménu

Žalmista totiž prohlašuje, že se vrhá na tvář směrem k svatému chrámu (srov. v. 2): tam zpívá před Bohem, který je v nebesích se svým sborem andělů, ale který také naslouchá v pozemském prostoru v chrámě (srov. v. 1). Prosebník si je jist, že jméno Hospodina, tedy jeho osobní realita je živá a účinná a jeho ctnosti věrnosti a milosrdenství, znamení jeho smlouvy s lidem, jsou oporou veškeré důvěry a vši naděje (srov. v. 2).

Účinná Boží pomoc

Pohled se tedy obrací na okamžik k minulosti, ke dni utrpení: nuže, na volání věřícího odpověď Boží hlas. Ten vlil odvahu do zmatené duše (srov. v. 3). Hebrejský originál mluví doslova o Hospodinu, který „vhání sílu do duše“ sklíčeného spravedlivého: je to jako by vtrhl prudký vítr, který vyžene váhání a strach, vtiskne novou životní energii, dá rozkvet síle a důvěře.

Boží moc na straně slabých

Po této premise zdánlivě osobní rozšiřuje Žalmista svůj pohled na svět a představuje si, že jeho svědectví zahrnuje celý obzor: *všichni pozemští králové* v jediném univerzálním vzepětí se spojují s židovským prosebníkem ve společné chvále ke cti Hospodinovy svrchované moci (srov. v. 4–6).

Obsah této sborové chvály, která vystupuje ode všech národů, dává spatřit budoucí církev

pohanů, budoucí všeobecnou církev. Jako první téma má *slávu a Hospodinovy cesty* (srov. v. 5), čili jeho plány spásy a jeho zjevení. Odhaluje se tak, že Bůh je zajisté *vznešený* a transcendentní, a přece *shlíží na pokorného* s láskou, zatímco od pyšného odvrací svou tvář na znamení zavržení a soudu (srov. v. 6).

Jak to prohlašoval Izaiáš: *Toto praví Vznešený a Vyvýšený, jehož trůn je věčný a jehož jméno je svaté: můj příbytek je vyvýšený a svatý, ale jsem také na straně utištěných a pokořených, abych oživil ducha pokořených a oživil srdce zdeptaných* (Iz 57,15). Bůh tedy rozlišuje, staví se na stranu slabých, těch, kteří se stali obětí, i těch nejposlednějších: to je dáno ve známost všem králům, aby věděli, jak mají rozhodovat, když vládou národům. Samozřejmě, že to není řečeno jen králům a všem vládám, ale nám všem, protože i my musíme vědět, jakou udělat volbu, jaké rozhodnutí: postavit se na stranu těch pokorných, posledních, chudých a slabých.

Prosba v jistotě důvěry

Po této výzvě, která promlouvá do duše odpovědným za národy na celém světě, a to nejen v oné době, ale za všech dob, vrací se prosebník k osobní chvále (srov. Ž 137,7–8). Pohledem, který míří do budoucnosti jeho života, prosí Boha o pomoc při zkouškách, které mu život ještě připraví. A tak se i my všichni modlíme s tímto prosebníkem z oné doby.

Syntetickým způsobem se zde mluví o *hněvu nepřátel* (v. 7), což určitým způsobem symbolizuje všechna nepřátelství, se kterými se spravedlivý může setkat během své pouti dějinami. On však ví, a s ním to víme také my, že Pán ho nikdy nepustí a vztáhne svou ruku, aby ho chránil a vedl. Závěr žalmu je tedy posledním vášnivým vyznáním důvěry v Boha věčně dob-

rotivého. On *neopustí dílo svých rukou*, tzn. svého tvora (v. 8). A v této důvěře, v této jistotě o Boží dobrotivosti máme žít také my.

Máme si být jisti, že ať jsou zkoušky, které nás čekají, jakkoliv tíživé a bouřlivé, nebudeme nikdy ponecháni sami sobě, nevypadneme z Božích rukou, oněch rukou, které nás stvořily a které nás nyní provázejí na životní pouti. Jak to vyznal sv. Pavel: *Ten, který ve vás započal dobré dílo, dovede je až do konce* (Fil 1,6).

Chvála milosrdné všemohoucnosti

Tak jsme se i my modlili v žalmu chvály, díkůvzdání a důvěry. Chceme pokračovat a zakončit tuto šňůru hymnické chvály svědectvím křesťanského pěvce, velkého Efréma Syrského (4. století), autora textů neobyčejně básnické a duchovní vůně.

„Ať je náš obdiv k tobě jakkoliv veliký, ó Pane, tvoje sláva překonává to, co naše jazyky mohou vyjádřit,“ zpívá Efrém v jednom hymnu (Hymny o panenství, 7 in: *L'arpa dello spirito*, Řím 1999, s. 66), a v jiném: „Chvála tobě, pro něhož jsou snadné všechny věci, protože jsi všemohoucí“ (Hymny o Vánocích, tamtéž s. 48). A to je jeden z posledních důvodů naší důvěry, že Bůh má moc milosrdenství a používá svou moc pro milosrdenství. A nakonec poslední citace: „Chvála tobě ode všech těch, kteří chápou tvoji pravdu“ (Hymny o víře, 14 tamt. s. 27).

Bollettino Vaticano 7. 12. 2005
Mezitaluky redakce Světla

Bůh s námi

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nenašlo se místo pod střechou.

Zprávu evangelia o narození Božího Syna, tolikrát opakovanou, znáš možná již z paměti. Pros Ducha Svatého, aby ti dnes udělil milost, že si ji nikoliv jen vyslechněš nebo přečteš, ale že tuto převratnou událost lidských dějin prožiješ spolu se svatou dvojicí z Nazareta. Právě se vydává na namáhavou cestu do Betléma. Připoj se k ní v tiché usebranosti a hlubokém obdivu.

Josef s Marií musí urazit více než 100 kilometrů hornatou krajinou. Sdílejí s nimi námahu a svízele náročné cesty s vědomím, že tato pouť je ještě mnohem obtížnější pro nastávající matku. Zasloužila by, aby v cíli cesty našla aspoň trochu pohodlí pro vytožený odpočinek. Ale jak vidíš, Davidův potomek přišel do vlastního a svoji ho nepřijali. Pohled na ženu ve vysokém stupni těhotenství místo aby probudil soucit a ochotu k pomoci, vyvolává naopak snahu co nejrychleji se zbavit příchozích a vyhnout se tak situaci, která vyžaduje obětovat něco ze svého pohodlí a času, vyjít vstříc s ochotou a pomocí. Prožijte s Josefem jeho tíživou starost, když se mu nedaří najít nic příhodného pro milovanou snoubenku, jejíž hodina se přiblížila a která ho trpělivě a bez výčitek následuje až na práh skalní sluje, která je v nadcházející noci tou poslední možností, kam se uchýlit. Rozhlédni se po nehostinné stáji a uvažuj, jak ji proměnit v lidský příbytek, který se má stát místem narození nového života. Ulož si hluboko do srdce tento trpký zážitek a připomínej si ho pokaždé, když ti bude zatěžko spokojit se s málem. Ať už nám pohled na naše betlémy připadá jakkoliv idylický, samotná skutečnost je více než drsná. Všechno, co může Davidovo město nabídnout svému Stvořiteli a Králi jako porodní sál, je temná díra, kde to páchne po dobytku. Tato ubohost a odporlost hmotného prostředí je ve skutečnosti jen slabým obrazem duchovní a mravní bídy, kterou přichází božské Dítě proměnit v Boží království světla a pokoje.

Maria vnáší do této chladné tmy světlo víry a teplo svého milujícího srdce. Opuštěnost a nouze hodiny příchodu předznamenává opuštěnost a nouzi budoucí poslední hodiny na konci životní cesty jejího Syna. Ale svatá matka věří stejně, jako uvěřila před devíti měsíci. Přijímá jako samozřejmost, že Boží představy a nároky se mohou

tak radikálně lišit od našich. Není to proto pro ni zkouška víry, ta ji naopak uschopňuje a disponuje, aby naplnila své mateřské poslání i v podmínkách lidsky tak nepocho-pitelných a nepřijatelných.

A tak podle věčného úradku právě tady porodila Syna Nejvyššího bez cizí pomoci a ochoty, daleko od teplých lidských příbytků i zvědavých lidských očí. V matném světle louče vidí před sebou plod svého života, Syna věčného Otce a Spasitele lidského pokolení, který se bezmocným pláčem dovolává její péče a pomoci. Matka ošetřuje své Dítě, tvor pomáhá a klaní se svému Stvořiteli, člověk děkuje svému Vykupiteli. Připoj se k této první adoraci před Nejsvětějším. Probuď a oživ také svou víru a poklekni s úctou, která ti ani nedovoluje dívat se, do čeho klekáš, klaněj se, děkuj a pros.

A přeče se nad svatou Rodičkou nebe ustrnulo a posílá jí zvláštní potvrzující znamení. Vstupuje nečekaná návštěva několika nuzných pastýřů, kteří přišli jako vyslanci nebe, aby jí tlumočili radostné pozdravy a blahopřání andělů. Také oni jsou zde právě proto, že uvěřili. Ústy andělů k nim promluvil Hospodin. Protože uvěřili, *spěchali* a našli to místo podle bezpečného znamení: Opravdu je zde *Dítě zavínuté do plének a položené do žlabu*, ze kterého se jinak krmí dobytek. Žádná jiná mimořádná znamení na místě samém nejsou. *Bůh s námi* se dává poznat podle příznaků největší chudoby, která je těmto vyhoštěným tak blízká. Jsou zde doma, ve svém prostředí se známým vybavením. Kdo ví, kolikrát si sami v nouzi museli poradit s podobnými okolnostmi. Jako své první hosty si božský Král pozval právě tyto prosáčky, chce mít kolem sebe ty, za kterými přišel především, pranic mu nevádí jejich nuzný šat, nemyté ruce ani jejich nezbytný pach. Jeho hlásání začalo již jeho narozením. Boží společenský žebříček má zcela jiné pořadí než lidský: *Poslední budou prvními a první posledními*. Je to pro lidskou spodinu jediné místo, kde je nikdo neodstrkuje, nevykazuje, zde nikomu nevádí svým zevnějškem ani svou neohrabaností. Blahopřej pastýřům k jejich velkému štěstí. Stali se prvním příkladem jak uvěřit, hledat a nalézat Vykupitele. Přední izraelští muži by sem ani nevstoupili, aby se snad neposkvřnili, zatímco tito nejchudší právě proto, že uvěřili, odcházejí očištěni a stávají se prvními hlasateli evangelia, kteří v srdci i ústy *oslavují a chválí Boha za všechno, co viděli a slyšeli*.

I tobě se dostalo té nesmírné milosti vidět a slyšet. Není tak velké bídy, není tak

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 9,1-3.5-6

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako ple-sají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jármu, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjánských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce, (bude vládnout) na Davidově trůně a v jeho království, on je upevní a utvrdí právem a spravedlností od tohoto času až navěky! To způsobí horlivost Hospodina zástupů.

2. čtení – Tit 2,11-14

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku roz-vážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a Spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

Evangelium – Lk 2,1-14

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města.

Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davi-dova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu.

Pokračování na str. 18

odporného prostředí, do kterého by Pán nebyl ochoten sestoupit, aby mohl naplnit božskou radostí ty, kteří uvěřili a přišli se poklonit. *Uchovej to všechno dobře ve své mysli a nepřestávej o tom uvažovat*. Následuj pastýře a všude vyprávěj, co jsi viděl a slyšel, aby všichni zaslí. *Rozhlašuj den ze dne Pánovu spásu, vypravuj mezi pohany o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho divech: Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem, aby se odřekli bezbožného života a žili spravedlivě a zbožně*.

Bratr Amadeus

Pražské Jezulátko

Jezulátko bylo v Církvi vždy předmětem úcty. Svatý Jeroným, slavný překladatel Vulgáty, stejně jako sv. Kateřina Sienská byli jejími vroucími ctiteli. Také sv. František z Assisi a sv. Klára byli ctiteli Jezulátka. Sv. Antonín Paduánský, zobrazovaný s Ježíškem v náručí, patří také k jeho ctitelům.

Svatá Terezie z Avily potkala jednou na schodech svého kláštera malé dítě, které se jí zeptalo: „Kdo jsi ty?“ Odpověděla: „Jsem Terezie od Ježíše.“ Nato řeklo dítě: „Já jsem Ježíš od Terezie.“ A zmizelo.

Chrám Panny Marie Vítězné v Praze

V následujících letech se Ježíšek zjevil Markétě od Nejsvětější Svátosti, která žila jako řeholnice na Karmelu v Beaune. Prosil Markétu, aby uctívala jeho dětství a jesličky.

Blahoslavená Anežka z Lanzeacu viděla často při pozdvihování, když se klaněla Hostii, Pána jako dítě.

V 19. století si Terezie Martinová zvolila jako řádové jméno Terezie od Ježíška a pod tímto jménem je uctívána.

Historický přehled

Protestantská nauka se vynořila v Evropě a vyvolala náboženské války. Během těchto válek zničili přívrženci reformátorů řadu kostelů a klášterů a jejich obětí se stalo i mnoho lidí. Praha, hlavní město Českého království, byl centrem těchto bojů. Protestantský princ Friedrich se dal korunovat namísto legitimního císaře Ferdinanda II.

Císař prosil papeže Pavla V., aby mu poslal generálního představeného karmelitánů Patera Dominika, aby mohl v Praze konat přímluvné modlitby za vítězství nad heretiky. Papež jeho prosbě ihned vyhověl. V jednom zámku nedaleko Prahy objevil karmelitán obraz, který představoval Pannu Marii klečící před Jezulátkem. Po jejím boku byl svatý Josef. Zločinná ruka probodla na tomto obraze všem třem postavám oči. Svatý řeholník učinil slib, že odčiní tento zločin, a předpověděl vítězství katolické straně. Pozoruhodné je, že tento obraz nesl název Panna Maria Vítězná.

Během rozhodující bitvy na Bílé Hoře připevnil si P. Dominik tento obraz na hrud', vzal do ruky kříž a snažil se vlit odvahu katolickým oddílům, které propadaly před nepřáteli panice.

Chrám Pražského Jezulátka v Arenzanu

Pražské Jezulátko

Nakonec katolické vojsko zvítězilo. Bylo to 8. listopadu 1620.

Čtyři roky nato daroval císař karmelitánům v Praze kostel Svaté Trojice, který odňal luteránům. Karmelitáni obdarili kostel titulem Panny Marie Vítězné. Pokud císař pobýval v Praze, karmelitánům nic nescházelo. Ale když po několika letech přeložil své sídlo do Vídně, upadl klášter do krajní nouze.

Tehdy klášteru darovala princezna Polyxena malou sochu Jezulátka, kterou dostala jako svatební dar od své matky Marie Manriquezové z Lary, španělské princezny. Když předávala sošku převorovi, řekla:

„Důstojný otče, předávám vám něco, co je mi velice drahé. Uctivejte tuto sochu a nikdy vám nebude nic scházet.“ To bylo v roce 1628. Řeholníci ji postavili ihned na čestné místo v oratoři a brzy se nouze změnila v nadbytek, jak předpověděla princezna.

Dokud úcta k Jezulátku trvala, klášteru nic nescházelo. Švédský král Gustav Adolf se přidal k protestantům, vpadl do Německa a učinil z této země protestantskou říši. Při této příležitosti vpadly saské oddíly do Čech a obsadily v listopadu 1631 Prahu. Karmelitáni byli vyhnáni, kostel i klášter vypleněn a milostná soška skončila zbitá v troskách.

V roce 1637 o svatodušních svátcích přišel do Prahy na příkaz svého představeného karmelitán P. Cyril od Matky Boží. Byl již dříve velkým ctitelem Jezulátka. Našel sošku v sutině za oltářem a postavil ji poškozenou opět na čestné místo. Když jako karmelitán jednou klečel před sochou, měl dojem jako by Ježíšek k němu mluvil: „Smiluj se nade mnou a já se smiluji nad tebou. Dej mi moje ručičky, které mi heretici ulámali. Čím více mne budete uctívat, tím více přízně vám prokážu.“ Teprve tehdy si Cyril všiml ulomených ruček, které usekl jeden protestantský voják.

Bohužel klášter byl bez prostředků a to málo, co měli, chtěl převor vydat na jiné účely, které byly naléhavější. Jednoho dne zpovídal P. Cyril jednoho muže a ten ho prosil, aby mu pomohl připravit se na smrt, jejíž blízkost cítí. Požádal také, aby byl pohřben v kryptě karmelitánů, a dal klášteru na ten účel značnou sumu 100 forintů. Bylo to mnohem více, než kolik by stála oprava sošky. Ale představený ani spolubratři nechtěli o opravě sošky nic slyšet.

P. Cyril vzal sošku do své cely a všechn svůj volný čas jí uctíval a modlil se za odpuštění toho nepochopení, s jakým se setká-

val u svých spolubratří. O něco později během noční chórové modlitby viděl P. Cyril, jak do kostela sestupuje oblak, který stále zřetelněji nabýval podoby Matky Boží. Ta mu ukázala na

*Karmelitky se soškou
Pražského Jezulátka ve Vatikánu*

místo, kde chce mít umístěnou sošku svého Dítěte. Převor upadl do depresí a musel opustit klášter. Jeho nástupce byl otevřenější pro myšlenku obnovit sochu pod podmínkou, že v pokladně bude dostatek prostředků. Řekl: „Když nám Ježíšek požehná, dám sošku opravit.“

P. Cyril se začal vroucně modlit a za několik okamžiků ho volali do kostela. Čekala tam jedna paní, která mu beze slov předala peněženku a rychle odešla. Protože všechny pokusy najít tuto ženu nebo se o ní něco dovědět byly marné, usoudil P. Cyril, že to nebyl nikdo jiný než Matka Boží. Ačkoliv obnos v měšci byl víc než dostačující, vyhradil převor na opravu jen malou část a zbytek určil na naléhavé rekonstrukce kláštera.

Tu uslyšel P. Cyril hlas: „Postav se u vchodu do sakristie. Objeví se někdo, kdo se nade mnou smiluje.“ Ani ne za hodinu přišel muž, který uviděl sošku a nabídl se, že sošku opraví. Jeho nabídka byla o to pozoruhodnější, že tento dobrodinec byl právě na mizině. Ale sotva socha stanula opravená na svém místě, dostavil se k němu jeden dlužník a zaplatil dluh, v jehož vyrovnání už řemeslník vůbec nedoufal. Byl to jeden z četných divů, jimiž se Jezulátka odvděčilo svým ctitelům. K divům, které

způsobila účta k Jezulátku, patří také záchrana Prahy při vpádu Švédů. V roce 1644 se nabídl jeden dobrodinec a na jeho náklady byla vybudována kaple Pražskému Jezulátku, kterou pražský arcibiskup vysvětil 3. května 1648. Roku 1655 sochu Jezulátka světicí biskup pražský slavnostně korunoval na znamení královské a božské důstojnosti Boha – Dítěte. Po smrti P. Cyrila r. 1675 rozšířili karmelitáni účtu k Pražskému Jezulátku ve svých kláštorech po celé Evropě.

V červenci 1784 proticírkevní opatření učinila této účtě konec. Karmelitáni byli z Prahy vyhnáni a klášter byl změněn na školu. Kostel byl svěřen maltezským rytířům. Nový správce P. Raymond byl účtě k Pražskému Jezulátku ještě nakloněn. Dokud žil, účta se udržela. Po jeho smrti r. 1808 upadla postupně v zapomenutí.

Praha a Arenzano

Bylo třeba čekat až do roku 1878, kdy tuto účtu znovu podporil nový pražský arcibiskup. Ten se seznámil s Pražským Jezulátkem během svých studií v Římě.

Koncem 19. století odešlo z Čech do jižní Itálie mnoho vystěhovalců, kteří si s sebou vzali i Pražské Jezulátka. Byli však mile překvapeni, když Jezulátka našli v mnoha italských kostelích. V roce 1895 instaloval sochu Jezulátka v karmelitánském chrámě v Miláně sám milánský kardinál za velké účasti lidu. Účta se rychle rozšířila i na severu Itálie a všude způsobila mnoho milostí a divů, jak to předpověděl P. Cyril.

Převor karmelitánského kláštera v Arenzanu nedaleko Janova pověsil v kapli kostela zarámovanou fotografií Pražského Jezulátka. Během několika let si zde

Pražské Jezulátka v Arenzanu

vyprosili věřící tolik milostí, že se účta rozmohla a kaple nebyla nikdy prázdná. Fotografie byla nahrazena pravou kopií Pražského Jezulátka. Soška byla ozdobena rudým pláštěm z kůže a mnoha zlatými šperky. Pro velké množství věřících byla r. 1904 zahájena stavba nového chrámu, který byl vysvěcen v roce 1908, ale již po několika letech musel být chrám podstatně rozšířen. V září 1924 poslal papež Pius XI. zvláštního legáta kardinála Merryho de Val, aby sochu slavnostně korunoval. Dnes je Arenzano nejdůležitějším světovým centrem účty k Pražskému Jezulátku.

Pražské Jezulátka je dnes uctíváno také v USA, v Indii, na Filipínách, v Austrálii, v zemích Latinské Ameriky i v Číně a Vietnamu.

Do pražského chrámu Panny Marie Vítězné se karmelitáni na žádost kardinála Miloslava Vlka vrátili v roce 1993. Nejvzácnější šatičky pražské sošky jsou z roku 1700 a zhotovila je a věnovala sama císařovna Marie Terezie.

Mnoho zázraků, které se poji k Pražskému Jezulátku, se týká dětí. V Arenzanu bylo uzdraveno dítě, když šlo pod okny jeho bytu procesí se sochou Jezulátka. R. 1914 se v nestřeženém

Interiér chrámu Pražského Jezulátka v Arenzanu

okamžiku odtrhl chlapec od rodičů a vběhl na vozovku, kde ho srazilo auto a přejelo přes jeho tělo. Všichni mysleli, že je mrtev, ale chlapec se zvedl zcela nezraněný. Měl na krku medailku Pražského Jezulátka. Chlapec měl ve zvyku vyzvat Ježíška a prosil ho o pomoc, když viděl, že se ocitl v nebezpečí.

Tříleté dítě spadlo do kotle s vařící vodou. Jeho tělíčko bylo celé rudé a sám puchýř. Lékaři prohlásili, že dítě není možno zachránit. Otec dostal nápad pomazat tělíčko olejem z lampy,

Pražské Jezulátko v seminární kapli v Gricilianu u Florencie

kteřá hořela před Pražským Jezulátkem. K velkému překvapení lékařů se chlapec uzdravil.

Čtyřletá dívka spadla ze schodů. Zranila si lebku a následovalo krvácení do mozku. Lékaři v nemocnici pokládali případ za beznadějný. Na radu jedné zbožné ženy začali rodiče s modlitbou k Pražskému Jezulátku. Krvácení ihned přestalo, a když namazali dítě olejem z lampy před soškou Jezulátka, dítě se ihned cítilo mnohem lépe a chtělo něco jít. Během několika dnů bylo mimo nebezpečí.

Mnoho milostí prokázalo Jezulátko také dospělým. Byla to nejen nevysvětlitelná uzdravení, ale také obrácení nebo záchrana z bezvýchodné situace horolezců.

Svaté Pražské Jezulátko, dej mi milost, abych Tě miloval. Očisti mé srdce, aby patřilo jen Tobě. Uděl mi milost, aby moje duše byla vždy spojena s Tvou láskou.

Z Maria heute 12/2000
přeložil-lš

Edita Steinová a Jezulátko

Vánoce na Karmelu! Je to jako říct: Nebe na zemi. Byla to první svatá noc, kterou Edita Steinová prožívala na Karmelu, ona obdivuhodná noc, ve které „Ježíš přišel na svět a byl položen do jeslí našeho srdce“⁽¹⁾, ona noc, kdy z pouhé dobrotivosti věčný Bůh sestoupil do našeho času, aby nás proměnil na Boží děti.

Matka Terezie Renata od Ducha Svatého, která napsala první životopis Edity Steinové, věnuje více než jednu stránku popisu svaté noci, jak se slavila na Karmelu. Dělá to s tím záměrem, aby připomněla vnitřní radost, s jakou postulanka Edita rozjívala o tváři božského Dítěte, které svým úsměvem zahání temnoty světa a obnovuje mír v lidstvu zraněném nenávistí a rozdělením.

V klášteře v Kolíně-Lindenthalu byly dvojice jesličky a třetí se nacházely v chrámu. U jesliček v chóru setrvala Edita usebraná v modlitbě a v hodinách, kdy se komunita shromáždila kolem Ježíškových jeslí, aby ho chválila tradičními vánočními písněmi, i ona vkládala všechnu něžnost svého srdce do líbezných melodií, které sestry intonovaly. Vánoce a Karmel! Byly to bohaté zážitky, ale pro ni nebyly tak zcela nové. Již od jejího obrácení jí nechybělo příležitosti dívat se na jesličky a za podpory uměleckých, náboženských a duchovních hodnot rozjímat o svatých postavách kolem betlémských jeslí a o hlubokém významu tajemství Vtělení. A to, co mohla obdivovat především ve Spiře a v Beuronu, bylo pro ni naléhavou výzvou, aby umístila Jezulátko do středu svého duchovního života.

Neokonvertitka a Jezulátko

Umíme si představit, jak ve farním kostele v Bergzabernu, kde přijala křest na Nový rok 1922, setrvala v modlitbě, aby se dlouze zadívala na svaté Dítě položené na slámě a vedle něho na jeho Matku a sv. Josefa. Při rozjímaní o Boží lásce, jaká vyzařovala z Božího Syna,

kteřý se stal člověkem, aby naplnil naše srdce, vstoupilo do jejího srdce poprvé kouzlo Vánoc, které zaplavuje lidstvo pokojem a novým světlem.

Ale především v další době ve Spiře, kde byl dominikánský klášter sv. Magdalény, se Edita nořila do tajemství Jezulátka položeného v jeslích a objevovala v očích maličkého Ježíška celý příběh dobré noviny o Boží lásce, která sestoupila na svět, aby proměnila lidský život. Mluví o tom její slova, která napsala v dopise paní Noackové. Ke slibu, že na ni bude pamatovat v modlitbě „zvláště o svaté noci u jeslí“, připojila: „Zde u jeslí jsme spojeni

Soška Pražského Jezulátka, kterou uctívala E. Steinová

i s těmi, kteří jsou rozptýleni po světě, i s těmi, kteří jsou nad světem. Je to tajemství plné útechy.“⁽²⁾

Ve stejném dopise vyjadřuje přání být spolu s dětmi paní Noackové, aby s nimi sdílela úžas nad zázrakem,

jaký prožíváme před jesličkami: „Přála bych si, aby je viděly také děti...“⁽³⁾

Betlém v kostele sester dominikánek byl skutečně mistrovské dílo lidového umění, u kterého se pořádaly každoročně o Vánocích slavnostní zpěvy. Edita na to s vděčností vzpomíná a říká, že od té doby, co poznamenala Beuron, neviděla nikde kostel s tak krásnou oslavou Vánoc jako u sv. Magdalény. A to říkala, i když se každou neděli účastnila slavnostní mše svaté v domě ve Spiře, který tak zářil světlem svíček zapálených u jesliček svatého Dítěte. Jistě zde viděla také veliký obraz s uměleckým znázorněním Ježíšova narození v Betlémě, připomínku Vtělení Božího Slova, které vždy doprovází náš život. Edita to cítila a vkládala do svých dopisů obrázky Jezulátka, které se tiskly v Beuronu.⁽⁴⁾

Plnost vánoční milosti⁽⁵⁾

Edita se odebrala poslední adventní neděli 1930 do Beuronu, aby zde slavila Vánoce ve slavném benediktinském opatství, a napsala na vánoční pozdrav dominikánkám ve Spiře tato slova: „Plnost vánoční milosti pro čas i pro věčnost!“ Zažila ji totiž před betlémem, který zabíral takřka celou jednu kapli. Řekne později: „O Vánocích strávených

v Beuronu jsem byla dojata více než kdykoliv jindy.“ Proniknuta úžasem, který zachvacoval každou žilku její bytosti, svěřila se v dopise faráři Husseovi, kterému odpovídala na žádost o uspořádání přednášky. Cítila se tak ponořená do atmosféry pokoje a radosti, jaká vyzařovala z Jezulátka, že se rozhodla vybrat si jako téma tajemství Vánoc. „Pochopte, že zde v Beuronu mi nemůže přijít na mysl žádný jiné téma. Přijímáte můj návrh? Prosím, napište mi do Spiry, protože zítra tam odjízdim.“⁽⁶⁾

Pan farář by spokojen. Přednáška byla plánována na 13. ledna, poslední den vánočního období, a skupina katolického univerzitního sdružení jistě si ráda vyslechne úvahu o Vtělení Božího Syna, události, která je stále aktuální a je výzvou k setkání s Ježíšem, který chce přebývat mezi námi. Edita to potvrzuje: „Každý z nás zakusil štěstí Vánoc.“ Každý z nás zakusil, jak nás liturgie připravuje na půlnoční mši, ve které se na oltáři zalitým světlem a květy obnovuje zázrak svatě noci... Ale již třetí den „Církev odkládá sváteční roucha a obrací pozornost k Neviňátkům, která byla krutě zmasakrována rukama vrahů. Co to znamená? Kde je nyní radost nebeských zástupů, kde je blažené ticho svatě noci? Kde je pokoj na zemi?“

Na zemi vládne nepravost. „Proto musel Syn Boží sestoupit z nebeské slávy“, trpět a zemřít za nás na kříži. Tak „proti světlu, které sestoupilo z nebe, se stává temná a znepokojující noc hříchu a v tajemství Vánoc se již hlásí umučení Božího Syna. Děťátko, které leží v jesličkách a otevírá svou náruč, aby nám řeklo: *Následuj mě!*, nám neříká, kam nás chce zavést zde na zemi... *Následuj mě!* Ježíš jde před námi, snad do Getseman nebo na Golgotu,“ protože „musí zde prožít celý svůj život“ a „cesta, která vychází z Betléma, vede nezdělitelně až na Golgotu, vede od jeslí na kříž.“ Ale obdivu-

hodné světlo, které naplňuje betlémskou stáj, „zahání i temnotu Velkého pátku a vrací se, aby zazářilo ještě jasněji jako slunce milosrdenství ve vzkříšení.“ To pro každého z nás znamená: „Když vložíme své ruce do rukou božského Dítěte a odpovíme *Ano* na každé jeho *Následuj mě*, pak náležíme jemu a skrze utrpení a smrt dojdeme ke stejné slávě.“⁽⁷⁾

Edita Steinová a Pražské Jezulátko

Těch několik úryvků citovaných z *Tajemství Vánoc* ukazuje, že zážitek z Beuronu byl mnohem více než jen chvilka zbožného dojetí, jen pocit onoho spontánního kouzla. V Jezulátku se Editě Steinové zjevila hluboká spásná pravda Vtělení a přivedla ji k přesvědčení, že tajemství vtěleného Slova se naplňuje o Velikonocích, a tento prožitek ji dovedl k tomu, že se ponořila do hloubky skutečnosti, která jí bude provázet celý zbytek života. Je příznačné, že poslední den vězení v táboře ve Westerborku Edita zvolala: „Také Jezulátko je s námi!“ Ježíš, který se stal jedním z nás, aby nás spasil.

Na Karmelu v Kolíně, který je zasvěcen Pražskému Jezulátku, mohla Edita obdivovat tuto krásnou sošku. Ta dnes již neexistuje. Zničil ji požár při posledním bombardování. V jejím noviciátě měla tato soška pro ni svou důležitost a Edi-

Kolín-Lindenthal, jesličky z kapitulní síně kláštera

Jesličky benediktinského opatství v Beuronu

ta se s velkou radostí účastnila modliteb, které se u ní konávaly. Jistě znala historii Pražského Jezulátka a četné zázraky, které se staly z jeho milosti. Vyprošovala tyto milosti pro svou sestru Rózu v den jejího křtu, který přijala v Kolíně, ale Edita se obřadu nemohla zúčastnit. Proto rozsvítila svíci před svatým Jezulátkem a modlila se, aby Jezulátko dovedlo její sestru až k vrcholu nové cesty v Církvi.

Pražské Jezulátko bylo také v klášteře v *Echtu*. Před jeho obrazem a při pohledu, že je oděno a korunováno jako císař z šestnáctého století, jí napadlo, že to jistě nebyla náhoda, že se jeho zázračné působení projevilo v Praze. „Po staletí byla Praha sídlem římsko-německého císařství a to vtisklo Praze majestátní výraz, jaký žádná jiná města neznají, ani Paříž ani Vídeň, která jsou jí podobná. Jezulátko

sem bylo přineseno právě v okamžiku, ve kterém politický lesk císařské Prahy dosahoval vrcholu. Není snad právě ono skrytým Vladařem, povoláním, aby přivedl ke konci všechnu bídu? On má v rukou oštěže, i když lidé si myslí, že to oni vládnou.“⁽⁸⁾

Edita napsala tato slova pět měsíců před svou deportací v očekávání předvolání do Amsterdamu, aby se dostavila na SS. Bylo to 2. února a ve svých meditacích o Obětování v chrámě myslela na ono Dítě, které sestoupilo na svět „k zmrtvýchvstání mnohých a jako znamení, kterému se bude odporovat... Boj mezi světlem a temnotami se projevil již kolem jesliček“⁽⁹⁾ a dosud neskočil. Ale „On je Král a Pán života a smrti“⁽¹⁰⁾. A osud světa se nachází v jeho rukou. Následovat Pražské Jezulátko znamená pro Editu žít v důvěře a odevzdanosti do jeho působení ve světě, který zatím spravují ruce násilí a protivenství. „Bůh sám ví, co je pro nás dobré.“ Jestliže následujeme maličkého „skrytého Vladaře“, zmizí každá úzkost. „Můžeme prožívat přítomnost, aniž bychom podléhali strachu z budoucnosti.“⁽¹¹⁾

*Z Il Messaggero di Gesù
Bambino di Praga 10/1998
přeložil -lš*

Poznámky:

- (1) Teresa Renata dello Spirito Santo, Edith Stein, Morcelliana, Brescia 1952, s. 196-197.
- (2) Dopis z 22. 12. 1928; in Edith Steins Werke, sv. VIII., s. 58.
- (3) Tamtéž.
- (4) Jako příklad dopis Callisté Brenzingové z 29. dubna 1929: „Posílám Vám Průvodce (Jezulátko z Beuronu) pro studium v 2. semestru“ in cit. s. 57.
- (5) Dopis sestře A. Stadtmüllerové, in cit. s. 78.
- (6) Dopis L. Husseovi, Beuron 2. 1. 1931; tamt.
- (7) *Tajemství Vánoc* in: E. Stein, *Scritti Spirituali* OCD 1998, s. 418-419, 420, 422.
- (8) Dopis J. van Weersthové 2. 2. 1942, in cit. sv. IX. s. 170.
- (9) *Tajemství Vánoc*, cit. s. 432.
- (10) Tamt. s. 421.
- (11) Tamt. s. 426.

Maria a sv. Efrém u jeslí

Když sv. Efrém opěvuje Pannu Marii, jeho srdce zachvacuje nadšením, obdiv a láska. Inkoust, do kterého namáčí své pero, není látka z tohoto světa. Ustavičně stoupají k nebi city jako sloupy a udivují svou mystickou originalitou a teologickou hloubkou. Ačkoliv jeho slova jsou přeplněna alegoriemi a básnickými biblickými metaforami, on sám cítí, že mají daleko k tomu, aby vyjádřila niternost jeho pocitů. Proto si někdy dovoluje opakování, aby tak vyjádřil obdiv a celou svou lásku, kterou chová k Matce Boží. Byl prvním, kdo opěvuje její neposkvrněné početí, její božské mateřství a její ustavičné panenství.

V jednom z 551 datovaných opisů jeho rukopisu, který vatikánská knihovna uchovává pod číslem 112, vkládá sv. Efrém Panně Marii do úst při rozjímání o svém novorozeném Synu tato slova:

„Kdo mi dopřál, abych počala Syna, který je současně jeden a trojí, který patří celý mně a celý světu? Když mě navštívil archanděl Gabriel, stala jsem se současně služebnicí a matkou, služebnicí Tvého božství, můj Pane a můj Bože, a matkou Tvého lidství, mé Dítě. Skrze Tebe, královský Synu, se i Tvá služebnice stává královskou dcerou a dcera země se skrze Tebe stává dcerou nebe, pozdvíženou až do nebes. Jsem zcela bez sebe, když se dívám na Dítě od věčnosti zaslíbené, které upírá své oči stále k nebeskému království a neslyšně pohybuje svými rty. Tvé mlčení se mi jeví jako neustávající rozhovor s Tvým Otcem.

Jak Ti mohu dát mléko, Ty Prameni mléka, jak Ti mohu dát pokrm, Tobě, který u svého stolu krmíš celý vesmír? Nevím, jak Tě mám nazvat, Prameni a Zdroji života. Mám strach nazvat Tě synem svého manžela Josefa, protože nejsi z jeho semene. I když pocházíš z jediného Otce, jsi Synem mnohých: Syn Boží, Syn člověka, Syn Josefův, Syn Davidův, Syn Mariin. Svět na mě nevraží, protože jsem Tě počala a porodila. Prameni života, zůstávám u Tebe, abych získala život. S Tebou není studna hlubokou šachtou, protože Ty pozvedáš člověka až k nebi. S Tebou žádný hrob není hrobem, protože jsi zmrtvýchvstání.

Jako Bůh jsi moje naděje, jako člověk moje láska. S úctou a láskou stojí Tvoje Matka před Tebou. Pro Tebe, Ty moře bez břehů, jsem přístavem. Žalmy Tvého otce Davida

a předpovědi Tvých proroků nahromadily ve mně velké poklady. Ty zaséváš klid a pokoj do srdcí rozhněvaných a rozzlobených, těch, kteří přicházejí, aby Tě spatřili. Sladké Dítě, Ty děláš sladkým všechno, co je trpké. Kdo trpí, a podívá se na Tebe, zapomene na své utrpení, a kdo je sklíčen, zapomíná na své soužení.

Ani hladový už nemyslí na pokrm a pocestný odstupuje od svého cíle, aby přišel k Tobě.

V Tobě jsem začala a v Tobě skončím. Moje role je otevřít ústa, Tvoje role je naplnit je. Já jsem pole, které Ti patří. Ty jsi rozsévač. Všechny mladé dívky a všechny vznešené dcery Izraele žálí na mě, dceru chudých. Já, dítě z prostých poměrů, jsem předmětem závidy kvůli Tobě a nacházím v Tobě svou blaženost. Kdo mi tedy dal Tebe? Jako velice bohatý Syn pohrdl jsi okruhem bohatých dcer. Proč toto Tvoje zalí-

bení v chudých? Josef i já jsme chudí lidé a nyní nám přináší ke dvěřím zlato.

Požehnáno buď, Děťátko, které dělá ze své Matky harfu pro své melodie. Kéž Tvá vůle přiměje jazyk Tvé Matky k chvalozpěvům. Její lůno Tě zázračně počalo: její mateřské lůno Tě přivedlo na svět bez mužského semene. Dej, aby má ústa vyzpívala důkazy něžnosti ke Tvé chvále. Již před Tvým narozením Tvůj praotec David zapěl, že Ti bude darováno zlato ze Sábý. U Tvých nohou se pak ve skutečnosti nakupilo zlato a myrha.

Milý malý Synáčku, nežárlím, když vidím vedle sebe všechny ty jiné osoby. Buď Bohem pro ty, kteří Tě poznávají, Pánem pro ty, kteří Ti slouží, a bratrem pro ty, kteří Tě milují, aby všichni měli život. Když jsem Tě počala a porodila, nikdy mě Tvoje tichá síla nenechala na holičkách. Byl jsi ve mně i mimo mne. Milé Dítě, Ty působíš, že Tvá Matka je celá bez sebe.

Skrze Tvůj obraz, který v Tobě vidí moje oči, pozoruji Tvoji druhou, Tvoji skrytou tvář. V první vidím Adama, v té druhé tvář Tvého Otce, který je s Tebou jedno.

Tvoje početí je něco nevysvětlitelného a Tvé narození je zázrak. Kdo Tě může opěvovat bez nadpřirozeného Ducha? Jak Tě mohu označit za cizího k naší přirozenosti, když jsi jedním z nás? Mám Tě nazývat Syn, Bratr, Ženich nebo Pán? Jsem Tvoje sestra skrze krále Davida, jsem Tvoje Matka tím, že jsem Tě počala a přivedla na svět, jsem Tvoje služebnice a Tvoje dce-

Sv. Efrém

ra, protože jsi mě vykoupil a pokřtil vodou a krví. Synu Nejvyššího, Tys mě učinil matkou tím, že sis ve mně připravil příbytek. Znovu jsem Tě porodila a i Ty jsi mi dopomohl k druhému zrození. Oblékl ses do těla své Matky a svou Matku jsi oděl svou slávou.

A tak Panna bez manželství počala a porodila. Na svých kolenou houpám Emanuela. Je to sen nebo skutečnost? Jestliže oltář v našem chrámě je skvostně ozdoben slovinou, pak tato malá jeskyně, ve které jsem Tě porodila, je mnohem větší a krásnější. Trny na Tvé hlavě se stanou korunou, Tvůj pot se stane křestní vodou, Tvůj prach bude lékem, Tvoje sliny budou pro toho, kdo si to zaslouží, světlem pro oči. Až svou hlavu položíš na kámen, budou se o něho přít a budou ho chtít rozdělit. Prostičké místo, kde spíš, se stane chrámem, kde se lidé budou modlit, Tvůj obyčejný chléb, který lámeš, se stane životodárným balzámem. Potupy, kterými Tě stíhají, se stanou požehnáním, Tvoje smrt je život a přibitý na kříž staneš se naším obětí Beránkem...“

„Tvoje božská velikost překračuje Tvoji prostou Matku. Dovol mi posadit se k Tobě, abych si odpočala. Buď pro mě přístavem a útočištěm, můj nevýslovný Pane! Dovol své Matce mlčet, protože její jazyk je vyčerpaný. Přestaň hrát na moji harfu a dopřej mi čas ke klidu. Tys mě naučil všechno to, co jsem řekla. Ještě o jedno Tě prosím, dopřej mi, abych setrvala v tichosti. Kéž je oslavena vždy Tvá vůle a vůle Tvého Otce.“

Z Maria heute 12/2001
přeložil-lš-

Panorama dnešního Betléma

Vánoce sestry Faustyny

Svátky Božího narození byly pro sestru Faustynu vždy dobou mimořádného duchovního pouta se Svatou rodinou. V roce 1934 napsala:

Štědrý den. Ráno při mši svaté jsem pocítila blízkost Boha, můj duch se zcela bezděčně ponořil v Bohu. V tom jsem uslyšela tato slova: „Ty jsi můj milý příbytek, v Tobě odpočívá můj Duch.“ (...) Celý den jsem zvláštním způsobem pocítovala Boží blízkost, a ačkoliv mi povinnosti nedovolily celý den zajít ani na chvilku do kaple, přesto nebylo chvíle, ve které bych nebyla spojena s Bohem, cítila jsem ho v sobě citelněji než kdykoliv jindy (D 346).

Každý rok o Hodu Božím vánočním dostávala od Ježíše zjevení, která se týkala jí samotné nebo osob jí blízkých. Byla to vždy slova ujišťující o Boží lásce a Božím zalíbení. Tímto způsobem se v „tajemnici Božího Milosrdenství“ formovalo silné vědomí, že Bůh si nesmírně váží každého člověka bez ohledu na to, jak velkým je hříšníkem.

Tato prostá sestra měla dar pronikání do velkých tajemství víry. Každý rok měla při půlnoční mši svaté vidění. V roce 1934 popsala své setkání s Ježíšem takto:

Ve chvíli obětování jsem uviděla na oltáři Ježíše v nevýslovné kráse. Dítě se celou dobu dívalo na všechny a vztahovalo k nim ručky. Když došlo k pozdvihování, Dítě se nedívalo do kaple, nýbrž do nebe, po proměňování se opět dívalo na nás, ale krátce...

Další den jsem viděla totéž a třetí den také. Vidění se opakovalo při třech mších svatých (D 346).

Světice přitom pocítovala radost, protože si byla vědoma, že právě proto Ježíš přišel: aby nás vykoupil tím, že sám sebe dává za oběť a pak nás podělí svým Tělem.

Na Štědrý den zachovávala obyčej lámaní oplatků, spojený také s modlitbou za ty blízké, kteří nejsou přítomní a se kte-

rými se nemůže u stolu vidět. V poznámce z roku 1935 čteme:

Večer před večerí jsem šla do kaple, abych se u nohou Ježíšových podělila oplatkem s těmi, kteří jsou daleko a které Ježíš velice miluje, a já jsem jim za mnoho vděčná. Když jsem se v duchu dělila tímto oplatkem s určitou osobou, uslyšela jsem v duši tato slova: „... jeho srdce je mi nebem na zemi“ (D 574).

Toho roku ji vidění při půlnoční mši svaté způsobilo velkou radost:

Během mše svaté jsem znovu uviděla Jezulátko, nesmírně krásné, které ke mně radostně vztahovalo ručičky. Po svatém přijímání jsem uslyšela tato slova: „Jsem vždy v tvém srdci, nejen v tu chvíli, kdy mě přijímáš ve svatém přijímání, ale stále.“

V další části čteme Ježíšovy odpovědi na otázku, proč skryl svůj majestát a přebýval mezi lidmi:

Pán mi odpověděl: „Dcero moje, láska mě vede a láska mě zadržuje. Kdybys věděla, jak velkou zásluhu má jediný úkon čisté lásky ke mně, zemřela bys radostí. Říkám to proto, aby ses se mnou ustavič-

Vánoční modlitba otce Pia

Ó nejsvětější Duchu, pohni mé srdce, aby mohlo chválit i milovat. Obdař světlem můj rozum, aby mohl rozjímat o jemnostech velkého tajemství lásky Boha, který se stal dítětem, rozpal oheň moji vůle, abych jim mohl zahrát toho, který se třese zimou na seně. Maria, Matko moje, uveď mě do betlémské jeskyně a dej, abych se ponořil do rozjímání nad velkou a vznešenou událostí, která se stala v mlčení té nejdelší a nejkrásnější noci, jakou kdy svět spatřil.

Kolikrát jsem Toho, který klepal na moje dveře, aby se v něm mohl ujmut vlády jako král lásky, odhodil a podlehl nejnižším slabostem! Ó, jak velice se za to hanbím!

Ježíši, vždy bohatý na milosrdenství! Odpusť mi! Přijď, aby ses znovu narodil v mé duši a zůstal v ní navždy. Naplň nejvroucnější láskou mé vychladlé

srdce. Zapal ve mně onen oheň, který jsi přinesl na zemi, když jsi na ni přišel, abych jím spálený obětoval sebe na oltáři Tvé lásky jako oběť lásky, abys mohl

kralovat v mém srdci a v srdcích všech, aby ve všem a přes všechno mohla znít jediná píseň chvály, pozhennání a díky Tobě pro lásku, kterou jsi zjevil v tajemství své dobrotivosti.

(Ep IV, s. 867-869)

ne spojovala láskou, protože to je cíl života tvé duše. Ten úkon spocívá ve vůli. Věz, že čistá duše je pokorná. Když se ponižuješ a činíš nicím před mým majestátem, tehdy tě zahrnují milostmi a používám svou všemohoucnost, abych tě vyvyšil.“ (D 576)

Učme se od Ježíše, že láska je nikoliv cit, ale rozhodnutí, úkon vůle. Pak pochopíme její smysl i ve chvíli vnitřních překážek a vyprahlosti.

O půlnoční mši svaté v roce 1936 viděla sestra Faustyna Svatou rodinu.

Chvíli před pozdvihováním jsem viděla Matku, malého Ježíška a starého Dědečka. Nejsvětější Matka mi řekla: „Moje dcero, Faustyno, zde máš ten nejdražší poklad.“ A podala mi malinkého Ježíška, Když jsem ho vzala na ruce, moje duše pocítila tak nevýslovnou radost, že ji nejsem schopna popsat (D 846).

O rok později nacházíme vzácné úvahy týkající se postoje, k jakému se má věřící člověk dopracovat, aby přijímal Boží vůli, která se ho týká:

Štědrý den. Po svatém přijímání mi dala Matka Boží poznat svou starost, jakou měla v srdci vzhledem k Božímu Synu. Ale tato starost byla přeplněna takovou vůní, že bych ji spíše nazvala rozkoší než starostí. Pochopila jsem, jak musí moje duše přijímat všechnu Boží vůli. Škoda, že to neumím popsat tak, jak jsem to poznala (D 1437).

Byly to poslední Vánoce v jejím životě. V roce 1938 zemřela na souchotiny.

Podle Mithucie się 5/2005

Matka Boží Panna Maria

Pohled do historie

V roce 431 vyhlásil koncil v Efezu proti Nestoriovovi, biskupovi v Cařihradu, tezi, že Maria je *Theotokos*. Toto řecké slovo, které znamená totéž, co *Matka Boží*, se Nestoriovovi zdálo příliš silné, a proto navrhoval *Christotokos* – Matka Ježíše, nebo ještě lépe, *Theodokos*, ta, která počala Boha.

Tyto tituly jsou samy o sobě přijatelné, ale jen pod podmínkou, že si neděláme žádné iluze o tom, kdo je „tento“ Kristus. Uvidíme totiž záhy, že v ústech těch, kteří je používali, byl něčím méně, než jak na první pohled vypadají.

K námitkám, které Nestorius vznášel, patří především ta, že je to nový pojem. Zatímco my dnes dáváme přednost všemu tomu, co je nové, v oné epoše tomu bylo jinak. Tehdy panovala nedůvěra ke všemu novému, takřka jako by to byl mor. Ve skutečnosti problém není v onom starý nebo nový: starý hřích nemůže mít přednost před novou ctností. Jde o otázku, zda něco odpovídá křesťanské pravdě, kterou nám předává Pán skrze apoštoly.

Zde se Nestorius mýlil. Ten termín je mnohem starší, než se zdá. Nacházíme ho ve starých spisech koncilu v Niceji z roku 325, a pokud jde o smysl, ještě z dřívějších dob. Objevuje se v modlitbě Pod ochranu, která je známá již kolem roku 250. Na Západě se objevuje kolem roku 375. Za biskupa Ambrože byl titul Matka Boží zcela běžný.

Tituly z Písma svatého

Nebyl to tedy titul nijak revoluční. Jako *Matka Vykupitele* se objevuje již v Písmu svatém. To je třeba zdůraznit, protože dnes se setkáváme s teologií, kteří tvrdí, že pojem *Theotokos* není biblický. To by však znamenalo pře-

hlížet Písmo i způsob, jakým hovoří o Marii.

Je-li vůbec nějaký naprosto jistý titul, pak je to onen titul „Matka“, „Maria, jeho matka“, nebo „dítě a jeho matka“ (pětkrát v Mt 1,18;2,11;13,20–21), „matka mého Pána“ (Lk 1,43). Jan, který nikdy nenazývá Marii přímo jejím jménem, mluví o ní vždy jako o „Ježíšově matce“ (2,1 a 19,25). Svatému Pavlu vděčíme za nejstarší a nejsilnější formulaci: „Bůh poslal svého Syna narozeného z ženy“ (Gal 4,4, a pak 4,50). Když mluví o Božím Synu, předpokládá zcela jistě, že tato žena je také matkou Božího Syna.

Bohorodička nebo Matka Boží?

Theotokos můžeme přeložit jako *Bohorodička* nebo *Matka Boží*. Přesně znamená tento termín tu, která porodila Boha, a to i z medicínského významu toho slova.

Matka znamená více než jen samotnou skutečnost porodu. Je v tom větší bohatství, totiž osobní vztah k dítěti. Pochopíme to, když máme před očima matku, která sice přivedla dítě

na svět, ale pak je nechává na holičkách, a tu, která dítě kromě toho také vychovává až do doby, kdy je dospělé. Ta, která dítě adoptuje, je v hlubším smyslu matkou než ta, která dítě opustila. Ale v obou případech je něco společného. Mateřský vztah se týká osoby, která byla přivedena na svět.

Pokusme se porozumět, co to znamená. Musíme se vrátit

k problému Nestoria. On říká: Titul matka zasluhuje jen ta žena, která dává dítěti přivedenému na svět svou vlastní přirozenost. Proto je jen Bůh *Theotokos*, protože od něho dostalo Slovo svou božskou přirozenost.

Tato námitka je svým způsobem správná, a můžeme na ni dát dvojí odpověď. Žádná matka nezplodila duši svého dítěte. Jen Bůh ji může novému člověku vdechnout. Přesto nemůžeme říct, že je matkou jen dětského těla. Je matkou dítěte v jeho celistvosti duše i těla. Totéž platí o Marii: Nedává sice Ježíši jeho božství, ale je matkou celé osoby Ježíše Krista, který je Boží Syn, a proto není matkou jen jeho lidství.

Tato odpověď ještě nestává, protože se nejedná o jednoduchou osobu. Při běžném porodu stojí na jeho konci lidská osoba, která předtím neexistovala. Při porodu Ježíše osoba Slova existovala již před okamžikem časného zplození.

To, co dělá Maria jako matka, je třeba chápat v souvislosti s tím, čím je její syn. Jako Bůh existoval již před svou matkou, protože je zde od věčnosti. Odpovídá tedy pravdě, že k ní přichází, aby se jí daroval jako Syn, nebo ještě přesněji – přijímá lidskou přirozenost, kterou mu daruje Maria, a činí z ní podstatu své bytosti. Není to porod, ze kterého vzejde Bůh, nýbrž je to Bůh, který tento porod uskutečňuje (sv. Cyril Alexandrijský).

Můžeme tedy mluvit o dvojitým zplození pro Slovo: věčné zplození v lůně Otce a časný porod z lůna Mariina. Nyní můžeme lépe pochopit pravdu výrazu *Theotokos*. Maria dává Slovo to, čím je člověkem, tedy lidskou přirozenost, nebo lépe řečeno – Slovo se samo činí člověkem, kterého Maria porodí, a proto se Slovo dává Marii jako Syn a činí ji tak matkou Božího Syna.

(dokončení)
překlad -lš-

Tajemství Vánoc

Syn věčného Otce měl sestoupit ze slávy nebes, protože zemi zaplavilo tajemství nepravosti. Tmy zahalily zemi a on přišel jako světlo, které osvěcuje temnoty, ale temnoty ho nepřijaly. Těm, kteří ho přijali, přinesl světlo pokoje: pokoje s nebeským Otcem, pokojem s těmi, kteří jsou syny světla a syny nebeského Otce, a také hlubokého vnitřního pokoje v srdci. Nikoliv však pokoje se syny temnoty. Těm Kníže pokoje nepřinesl mír, ale meč. (...) Dítě vztahuje z jeslí své malé ručky a jeho rty jako by říkaly to, co řekne později jako dospělý:

„Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi únavou.“ Někteří následovali jeho pozvání. Tak chudí pastýři, rozptýlení po betlémských pláních, když spatřili zář z nebe a uslyšeli hlas anděla, který jim oznámil dobrou novinu, odpověděli plni důvěry: „Pojďme do Betléma.“ A vydali se na cestu. Tak také mudrci vyšli z dalekého Východu a následovali zázračnou hvězdu se stejnou prostou vírou. Na ně vylily ručky Dítěte rosu milosti a oni „zakusili velkou radost“.

Sestra Terezie Benedikta
od Kříže (Edita Steinová)

Božské materství

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

**Prispěchali a našli Marii a Josefa
i to dítětko.**

Opět se naplnil čas a kalendář otevírá před lidstvem nový občanský rok. Uvědomuješ si živěji než jindy, že čas plyne nenávratně podle neúprosného zákona, kterému je zcela podrobena všechno živé i neživé. Všechny pokusy pozdržet čas a s ním spojené stárnutí a umírání vyznívají nakonec do prázdna. Nade vši proměnlivostí a pomíjivostí se o to veleběji tyčí Ten, který je věčný, protože jen On sám je bez proměny.

Tím větším úžasem tě musí naplňovat zpráva o tom, že Bůh věčný a nekonečný se sám rozhodl osobně a dobrovolně vstoupit do času a podrobil se jeho zákonu. Svátá čtení o dnešní slavnosti dvakrát obracejí tvou pozornost k představě času, se kterým se navíc pojí stav podrobení. Apoštol Pavel poukazuje na věčný Boží kalendář, ve kterém Pán světa a dějin před dvěma tisíci roky obrátil list, a nastoupil největší a rozhodující dějinný předěl. Tuto světodějnou událost popisuje věta na první pohled velmi prostá: *Bůh poslal na svět svého Syna, aby se narodil z ženy a byl podroben Zákonu.* Také evangelista Lukáš mluví o čase a Zákone: Po naplnění stanovené lhůty židovského Zákona byl Boží Syn *obřezán a nazván jménem Ježíš.*

Dovídáš se také důvod této nepochopitelné Boží iniciativy. Nejvyšší Pán se dobrovolně *podrobil* proto, abys ty už nebyl *otrok, ale syn* a dokonce *dědic*, tedy spoluvlastník nekonečného Božího bohatství.

Tvoje touha vymanit se ze závislosti má tedy své opodstatnění a je odsouzena k nezdaru jen potud, pokud svou svobodu hledáš tak, že se *vracíš k slabým a nuzným počátkům a znovu otročíš bohům, kteří bohové nejsou.*⁽¹⁾ Začátek nového roku je tedy dobrou příležitostí se zastavit a vzpamatovat: *Kam se podělo tvoje někdejší nadšení?*⁽²⁾ Je jen jedno východisko z jářma zákona smrtelnosti. Právě to ti nabízí Boží Syn, když se podrobil času, aby se připodobnil tobě: *Budeš-li usilovat o jeho podobu, získáš onen dar svobody, ke které nás osvobodil.*

Tvoje cesta k jeho podobnosti vede tudy, kudy vedla jeho cesta k tobě. Touto cestou je ŽENA. Boží Syn k tobě sestoupil a představil se ti v té podobě, v jaké se *narodil z ženy.*

Chceš-li se setkat s největší ze všech žen, připoj se k pastýřům, kteří na pokyn andělů spěchají do Betléma: *nalezneš ji spolu s nimi zde ve skalní stáji spolu s Děťátkem položeným do jeslí.* Nedej se zmást extrémními podmínkami, které tu nalézáš. Ani znalci Písma by v této prosté dívence, která tu s rozpaky ošetřuje své nemluvně, nepoznali onu vznešenou a mocnou Ženu, o které mluví Hospodin na samém počátku času a dějin. Bůh si ji stvořil jako svou vyvolenou, když mu ďábel uloupil prvního člověka, aby skrze její Potomstvo ho opět získal zpět. A nyní se naplnil ten čas.

Divíš se, že je nacházíš zde ve chlévě v takřka nelidských podmínkách? V této tak prosté a nuzné podobě skrývá zatím Bůh před zraky světa žárlivě své největší poklady: Dítě a jeho Matku. Nejvyšší projevuje svou přízeň a zalíbení zcela jiným způsobem, než to činí svět. Tak jako neušetřil svého Syna, ale vydal ho za nás, tak neušetřil ani jeho Matku. Neušetřil ji chudoby, hanby, odříkání a strádání, neobdařil svou nejvznešenější Dceru bohatstvím ani slávou. V zapadákově v pohrdané Galileji žila v pokorné skrytosti, ale byla plná milosti. Ona je první ze všech tvorů, v ní má Otec dokonalé zalíbení. Obdařil ji blaženým vědomím, že ona je tou ženou a matkou, které plně svěřil lidskou bezmocnost svého vlastního Syna. Jak veliká je Matka Maria, když Bůh se mohl stát tak maličký, že všechno přijal od ní! Jak vznešená je nazaretská Panna, která tu zplodila Toho, kterého Otec plodí od věčnosti! Maria je první člověk, ve kterém může dokonale přebývat.

Pokloň se spolu s pastýři těmto neobvyklým a nejvznešenějším obyvatelům nehostinné stáje. Nejbohatší rodina na světě se tu krčí v jeskyni jako rodina bezdomovců. Jak vidíš, Bůh má největší zalíbení v těch, kteří jsou připraveni nemít nic kromě něho samého. Posílá tě ke svým vyvoleným, protože tu nežijí sami pro sebe. Je to Boží rodina, do které máš vstoupit jako syn a spoludědic. Nezalekni se toho. Maria tě svým příkla-

Liturgická čtení

1. čtení – Nm 6,22–27

Hospodin řekl Mojžišovi: „Řekni Áronovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: ‚Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a dopřeje ti pokoje!‘

Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. čtení – Gal 4,4–7

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

Evangelium – Lk 2,16–21

Pastýři spsáchali do Betléma a našli Marii a Josefa i dítětko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než byl počat v mateřském lůně.

dem názorně učí: Bůh se zcela odevzdává tomu, kdo se odevzdá jemu. Kdo má Boha, nic jiného nepotřebuje, protože Bůh je všechno. Odlož na prahu jeskyně všechno, co ti brání být dítětem této Matky a sourozencem tohoto Dítěte.

Dnes se však *naplnilo osm dní*, a tak můžeš být svědkem obřadu, při kterém Boží Syn podstupuje obřad obřezání a svou vlastní krví stvrzuje svou podřízenost Zákonu. Současně přijímá své nejsvětější jméno Ježíš. Je to jméno prorocké a znamená *Bůh je spása*. Vyslov s nejvyšší úctou toto jméno a ulož je do svého srdce. Pokloň se s úctou prvním kapkám krve, které Ježíš prolévá. Stačily by ke spáse celého světa, ale jeho Otec stanovil, aby prolil všechnu svou krev, až přijde čas.

Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí každý národ!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Gal 4,10.8; ⁽²⁾ tamt. 15;

⁽³⁾ resp. žalm 67

Ve jménu všemohoucího Boha

29. prosince: Svatý Tomáš Becket, biskup a mučedník

Připomínka mučedníků není v rozporu s vánoční radostí. Svědčí o tom hned druhý vánoční svátek. V minulých stoletích byly miliony těch, kteří na celém světě položili za svoji víru život jako mučedníci a jejich počet se nadále zvětšuje. Jsou to naši bratři a sestry, časově blízcí nebo vzdálení, spojení s námi stejnou vírou, kteří nás podpírají a povzbuzují svým příkladem, abychom upírali svůj pohled na Ježíše Krista, který je zdrojem naší víry, a jako jeho věrní učedníci překonávali malé i velké překážky.

Jedním z těchto mučedníků je také Tomáš Becket, který ve svém životě snášel těžkosti pro svou víru, ale vytrval až do konce a zpečetil ji svou vlastní krví. Je to mučedník Církve, svědek odvahy a vytrvalosti tváří v tvář velké politické moci.

Tomáš jako státník

Tomáš se narodil v Londýně v roce 1118 měšťanským rodičům Gilbertovi a Matyldě, původem z Normandie. Ale po smrti rodičů se stal takřka bezmaječným a léta pracoval jako úředník. Výchovu získal u kanovníků v Surrey. Později vystudoval kanonické právo nejdříve v Auxerre a pak v Bologni na první univerzitě, tehdy již slavné v celé Evropě.

Vstoupil do skupiny spolupracovníků arcibiskupa Theobalda v Canterbury. Ten ho posílal v různých záležitostech do Říma, často s posláním důležitým a delikátním.

Konečně roku 1154 se stal arcijáhmem v diecézi a roku 1155 ho nově zvolený král Jindřich II. jmenoval královským kancléřem. Byl tedy po králi druhou osobou ve státě. Oba spojovalo upřímné přátelství a spolupráce.

Ve své nové funkci byl Tomáš velice aktivní a pracoval s chutí, protože se s jeho postavením

pojila velká moc, která přinášela ustavičně pocty, luxus a také zábavu. Nevynechal žádný lov, byl schopným sokolníkem. A byl také velice zdatný v používání zbraní.

Tomáš byl k sobě velkorysý, pokud šlo o zábavu, jak to vyžadovalo jeho postavení, ale byl také velkodušný k chudým. Jako člověk, který má moc, pracoval s velkou kompetencí na obnově suverenity Anglie, které utrpěla za Jindřichova předchůdce Štěpána de Blois. Byl v těchto letech královou pravou rukou a skutečným obnovitelem monarchie, což mu vyneslo také nezbytnou kritiku, především ze strany Církve.

Když v roce 1161 zemřel arcibiskup Theobald, král Jindřich, aby ukončil spory s Církví, které uzurpoval některá práva a privilegia z předchozích staletí, předložil kandidaturu svého kancléře. Kdo byl více hoden než právě on? Mohla takovému sponzoru jeho pravá ruka říct ne? Tomáš však mu řekl:

„Pokud by mi Bůh dovolil, abych byl arcibiskupem v Canterbury, ztratil bych přízeň Vašeho majestátu a přízeň, kterou mě nyní vyznamenáváte, by se proměnila v nenávisť, protože některé Vaše počiny a uzurpace práv Církve ve mně vyvolávají obavy, že byste mohl ode mne jednoho dne žádat něco, co bych nemohl přijmout,

Sv. Tomáš Becket

a závistivci by to neváhali pokládat za znamení nepřátelství mezi námi.“ Byla to prorocká slova. Ale král Jindřich jim nepřikládal význam a dále naléhal. Tomáš odmítal královu nabídku, dokud nezasáhl apoštolský nuncius kardinál Jindřich z Pisy. Byl to on a nikoliv král, kdo Tomáše přesvědčil, aby přijal prestižní úřad arcibiskupa v Canterbury.

Tomáš, muž církve

První, co udělal, bylo, že přesídlil z Londýna do Canterbury: zahájil tak viditelným gestem svou novou misi a také své vlastní obrácení, které bylo odvážné a úplné. Stal se mužem Církve, tedy mužem služby, nikoliv moci podle logiky tohoto světa. Nejednalo se o prostou „kosmetickou úpravu“, šel mnohem více do hloubky: chtěl být představitelem Ježíše Krista jakožto pastýř vlastního stáda a chtěl ho napodobovat i v každodenním životě.

Nastoupila střídmost v oblíbení i v jídle, každodenní modlitba a rozjímání o Písmu svatém, hojně almužny chudým, hojnější než u jeho předchůdce, návštěvy nemocných a špitálů. Po svém jmenování vedl takřka mnišský život.

Ale velmi brzy přišly na řadu konflikty s králem. Předmětem byly tzv. artikuly z Clarendonu, které oklešťovaly církevní legislativu a svobodu. Arcibiskup chránil kanonická práva, která Církvi přísluší. Král a světské soudy zasahovaly do církevních záležitostí. Původně Tomáš sám spolupracoval na tvorbě státního

Proč vás svět nenávidí

Jaký je důvod Tomášovy smrti? Podíváme-li se dobře, vidíme, že zemřel pro to, co stanoví příčinu antagonismu mezi světem a Církví. Církev je ustavena ve všech zemích, aby se obracela ke všem národům, velkým i malým, k lidem všeho druhu a postavení. Je zde proto, aby mohla vést a v určitém smyslu zasahovat ve prospěch svědomí a v případech mravního úpadku knížat, kterým svět od počátku lichoť, aby vyhlásovala zákony a učila tak víře.

A v tom spočívá konflikt. Svět nerad přijímá lekce. Židovští králové nemilovali proroky. Církev je protipólem světa, vystupuje jako svědek. Lidé oplakávají staré dobré časy pohanství, kdy každý mohl myslet a mluvit podle svého. Král a jeho ministři se neradi setkávali s opozicí. To byl v podstatě konflikt svatého Tomáše. Proto nás svět dodnes pronásleduje. Když jsme obviňováni, že zasahujeme do jejich svědomí, řekněme: Kdybychom to nedělali, k čemu by sloužila Církev. Pak si můžete být jisti, že Církev nezradí své poslání.

Kardinál John Henry Newman: Myšlenky o Církvi

NOUZE KŘESŤANŮ V BETLÉMĚ

Lidé v Betlémě za zdi vysokou 8 metrů se cítí jako ve vězení pod širým nebem. Lidé nemohou ven, turismus je postižen a lidé ztratili zdroj příjmů. Od roku 2000 bylo zavřeno 28 hotelů, 244 provozoven a 50 restaurací. Zvláště velkému tlaku jsou vystaveni křesťané, kteří v muslimském prostředí tvoří menšinu. Působí zde i islámští fundamentalisté, kteří křesťany všemožně vytlačují. V Rakousku vznikla organizace, která se snaží pomáhat křesťanům v Betlémě tím, že kupuje od betlémských řezbářů sošky z olivového dřeva, které pak prodává na evropských vánočních trzích.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

práva, ale když pak poznal praktické důsledky, vzepřel se proti němu. **Ve jménu všemohoucího Boha nepřipojím svou pečť.** Bylo to jako vyhlášení nepřátelství a počátek konfrontace. Dostalo se mu podpory z Říma od papeže Alexandra III. Tomáš chtěl složit funkci arcibiskupa, ale papež ho vyzval, aby vytrval. Během jednání mezi papežem a králem byl hostem cisterciáckého opatství ve Francii. Tento jeho pobyt rovnající se vyhnanství trval šest let. Pak došlo k částečnému urovnání a Tomáš se vrátil do Canterbury, kde se mu dostalo vřelého přijetí od lidu, nikoliv však ode dvora. Tomáš pak vyslovil klatbu nad některými biskupy, kteří se postavili na stranu krále. Ten marně žádal arcibiskupa, aby tyto tresty odvolal. Za svého pobytu v Normandii vyslovil král v citové exaltaci větu, aby ho zbavili tohoto arcibiskupa. Neměl tím přímo na mysli jeho fyzickou likvidaci, ale čtyři šlechtici se domnívali, že jim dal volnou ruku, aby Tomáše odstranili. Odcestovali ihned do Canterbury a vtrhli do katedrály během odpoledních nešpor s výkřikem: „Kde je Tomáš, zrádce?“ Ten odpověděl. „To jsem já, ale nejsem zrádce, nýbrž biskup a kněz Boží.“ Byl na místě brutálně ubodán dýkami. Hrozná zpráva se rychle rozšířila po celé Evropě. Král Jindřich byl zachvácen velkou lítostí, několik dnů se postil na znamení upřímné bolesti a vykonal pouť k jeho hrobu. **Tomáš nežil vždy jako světec, ale jako světec zemřel. Byl to člověk, který hledal slávu, kterou našel až nakonec v odvaze a odříkání** (A. Butler).

Pověst světce a mučedníka brzy překročila hranice Anglie. Alexander III. ho prohlásil za svatého, na jehož přímluvu se stalo mnoho zázraků. Jeho hrob se změnil na poutní místo, na které přicházely nesčetné zástupy poutníků.

*Z Maria Ausiliatrice 11/2003
přeložil -lš-*

Teprve až jednou uvidíme Boha tváří v tvář v celé jeho svatosti a vznešenosti, budeme mít na to celou věčnost, abychom do tohoto zázračného tajemství nahlédli a klaněli se Bohu, že se jako Nekonečný rozhodl sestoupit na tuto zem a stát se jedním z lidí. Křesťané po celá stáletí vyjadřovali svou úctu a hlubokou vděčnost tím, že kdykoliv si tuto událost připomínali, ať už ve Věřím nebo v modlitbě Anděl Páně, spontánně a pokorně poklekali a klaněli se tak svému Bohu a Pánu, který pro nás vzal na sebe náš úděl tak důsledně od samého začátku lidské existence. Zastánci práva na potrat argumentují, že člověk v embryonálním stavu nemá nárok na to, aby mu byla přiznána lidská práva, protože ještě není svobodnou lidskou osobou. Nuže náš Bůh a Pán se rozhodl začít svou existenci mezi námi tak, že se stal tímto tak nepatrným a bezprávným embryem, které si podle současného veřejného mínění ani nezaslouží naši pozornost, úctu a ochranu. Přišel na svět jako bezmocné dítě, jako dítě se rozvíjel a vyrůstal, a i když pak nečekaně osvědčil již v dětském věku před profesionály nebývalou duševní vyspělost, zůstal dítětem a byl svým rodičům poddán. Sám Stvořitel přišel ukázat lidem, které stvořil ke svému podobnosti, jak vypadá Boží obraz zcela konkrétně v lidsky nám tak blízké podobě, v podobě dítěte. Lidské dítě, které je na jedné straně ještě slabé a nevyspělé, vykazuje na druhé straně za normálních okolností takové přirozené vlastnosti, kterých si Bůh a Otec cení daleko více než suverenity a sebejistoty dospělých jedinců. Právě tyto vlastnosti má člověk při svém dospívání a zrání nikoliv potlačít, nýbrž proměnit a rozvinout do podoby nadpřirozených ctností. Svým božským dětstvím hlásá Jezulátko to, co bude jednou opakovaně zdůrazňovat jako nezbytnou podmínku pro vstup do Božího království: Neobráte-li se

a nebudete-li znovu jako malíci, jistě nevezdete...

Patří jistě k přirozenosti člověka, že směřuje z dětství k dospělosti. Je povolán k tomu, aby rostl a dozrával a jednou zaujal místo svých dospělých předků a rodičů. Ale v době svého dětství není odsouzen k porobě či nesvobodě. Za předpokladu normálních lidských a rodinných poměrů (které by měly být všude samozřejmé) je to spíše období pohody, lásky, bezpečí, radostné důvěry a svobodné podřízenosti laskavým a pečlivým rodičům. Schopnosti a kapacity dítěte jsou sice zatím omezené, ale to je bohatě kompenzováno možnostmi a kapacitami, které nachází u svých rodičů. Kdyby se chtělo z jejich vlivu vymanit a zcela se osamostatnit, neznamenalo by to pro něho zisk, ale nesmírnou ztrátu, ne-li dokonce vážné ohrožení.

Duchovní Boží otcovství se od našeho lidského liší v tom, že nebeský Otec nás – své děti – nekonečně a nedostižně přesahuje a také nekonečně miluje a ustavičně zachovává. I kdyby o to jakkoliv usilovaly, nemohou se jeho děti vymanit ze závislosti na svém Stvořiteli, v němž žijeme, hýbáme se a jsme. Boží děti nejsou tedy povolány k tomu, aby ve svém zrání a růstu dosáhly stádia, kdy budou moci nastoupit na místo Otce, nesměřují do postavení samostatnosti a nezávislosti. Zrát a prospívat v moudrosti a milosti u Boha znamená nikoliv se vymaňovat a osamostatňovat, ale právě naopak úměrně s rozvojem svých duševních a duchovních schopností stále uvědoměleji a cílevědoměji prohlubovat ono Otcem darované duchovní dětství radostné odevzdanosti, důvěry a poddanosti. Jestliže nás chce nejdobrotivější a všemohoucí Otec vést za ruku a chránit nás jako své milované děti ve svém náručí od kolébky až do hrobu, není to pro nás zahanbující omezení, ale nezasloužené královské vyznamenání. Jsme povoláni k nesmrtelnosti, to znamená, že máme v sobě ně-

co, co nikdy nemůže být podrobno stárnutí. Právě ve vědomí tohoto trvalého dětství se skrývá elixír věčného mládí, po kterém lidé vždycky toužili.

Nejemocnější a nejmzračenější Bůh, před nímž na tvář padají andělské kůry a mocnosti, nám svým dětem – nepředepisuje žádný přijímací protokol. Nikdo z lidí (ani on sám) nemůže být člověku tak nablízku, jak blízko je k nám skloněna Otcova laskavá tvář. To, co dovedlo lidstvo až k odmítání Boha, byla právě okolnost, že zapomělo na otcovskou blízkost, na teplo jeho náruče a v touze po osamostatnění odešlo od něho tak daleko, že přestalo rozpoznávat, jak dobrotivou má tvář. Proto se k nám Bůh každoročně snaží přiblížit aspoň o Vánocích jako docela malíčké Dítě. Vánoční doba je bohužel docela krátká, zvláště nyní po reformě kalendáře. Tím intenzivněji bychom ji měli dnes prožívat jako vášnivou výzvu k rehabilitaci dětství. Rehabilitace dětství ovšem není možná bez návratu k opravdovému, Bohem chtěnému otcovství a mateřství. Ony přirozené ctnosti dětství, které mají dozrát v plodné a posvěcující trvalé duchovní dětství, předpokládají správné a zdravé přirozené lidské vztahy v Bohem stvořené, ustanovené a posvěcené přirozené rodině. A bezpečnou cestou k zdravému rodičovství je právě život v trvalém duchovním dětství. Připomínají nám to největší mystikové, kterým nepřipadá nijak dětinské, když zůstávají malíčky spolu s Jezulátkem. Teprve až začne přibývat takových rodin, v jaké vyrůstala Terezička Martinová, malá světice z Lisieux, začne se měnit tvářnost světa. Středem Vánoc není zkomercializovaný ježíšek, jakkoliv nákladný, který končí tím, že se rozbálí dárky, ale živé Jezulátko, které neodchází a nestárne ani tehdy, až podstoupí svou pozemskou pouť až na Golgotu, a to jen proto, aby každému člověku zachovalo královské privilegium zůstat trvale malíčká a volat k Bohu Abba!

-red-

Jméno Ježíš - prapor bojujících

Svátek Jména Ježíš - 3. ledna

Z meditací sv. Bernarda o nejsvětějším Jménu Ježíš

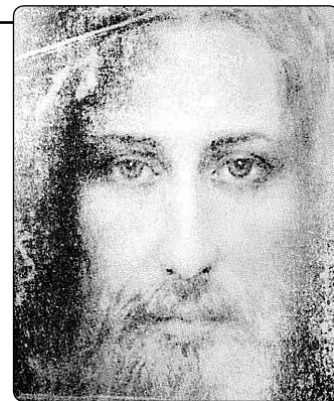
Jméno Ježíš je praporem bojujících v bitvách, které musíme přestat v pozemském životě, abychom dosáhli věčné spásy. Jestliže nepřítel povstal proti nám, musíme se utíkat ke Jménu Ježíš, protože ono samo je obranou bojujících a potlačuje zuřivost všech nepřátel.

Máme tři protivníky, kteří vystupují proti nám: ďábel, tělo a svět.

1. Prvním nepřítelem je *ďábel*. Kdo usiluje o to, aby zanechal špatného života a změnil se v nového člověka podle vzoru Ježíše, zjistí, že ďábel hledá všemožné způsoby, aby tomu zabránil. Kniha Sirachovcova říká: „Synu, když se přibližuješ ke službě Bohu, buď vytrvalý ve spravedlnosti a bázni a připrav se na pokušení.“

Svatý Řehoř Veliký vysvětluje: *Když se k tobě přibližuje Spasitel, přibližuje se také pokušení. Ale jestliže ďábel povstal proti tobě, neboj se, ale zvedni prapor spásy, kterým je sám Ježíš, když ho vyzýváš. Ježíš sám nás ujišťuje: „V mém jménu budou vyhánět zlé duchy.“ Tuto moc dal svým učedníkům. Když se vrátili ze své první mise, řekli: „Pane, i démoni se nám podrobili v tvém jménu.“* Ježíš jim odpověděl: *Viděl jsem satana padat z nebe jako blesk. To je jako by řekl: Nedivte se, ďábel se děsí mého jména.*

To vše objasňuje následující příklad. Když sv. Bernard přišel jednou z Pávie do Milána, poslal mu ďábel v ústrety posedlou ženu a jejími ústy začal křičet: „Ten mě nevyžene z mého

příbytku.“ Světec mu odpověděl: „Nikoliv Bernard tě vyžene, ale náš Pán Ježíš Kristus.“ A když muž Boží vyzval jméno Ježíš, ďábel z ženy vyšel. Ale sotva Bernard odešel, vrátil se ďábel zpět. Svátý Bernard obrátil své kroky zpět a pověsil ženě na krk listek s těmito slovy: *Vě jménu Ježíše Krista Nazaretského ti nařizují, ďábče, aby ses nedotýkal této ženy. Ďábel odešel a neodvážil se již trápit tuto ženu.*

2. Dále se proti nám staví *tělo*, které je plné vši zloby.

Sv. Bernard píše: *Je někdo smutný? Ať přijde k Ježíšovu srdci a vyzývá jeho jméno: všechny mraky se rozplynou a vrátí se jas. Upadl někdo do hříchu? Běží někdo v zoufalství do nástrah smrti? Bude-li vyzvat Jméno Ježíš - Jméno života - znovu povstane k životu.*

Nikdo a nic nedokáže potlačit nával hněvu, nádor pýchy, neuzdraví z ran hříchu, neumlčí proud rozmarilosti, neuhasi oheň žádostivosti, neutiší lakotu a nezažene každý hřích tak jako vyzvání Jména Ježíš.

Neboť když vyslovuji jméno Ježíš, stavím si před oči člověka mírného a pokorného srdce, dobrotivého, střídmeho, čistého, milosrdného a zářícího vši svatosti: samého všemohoucího Boha, který mě uzdravuje svým příkladem a posiluje svou pomocí.“

3. Na třetím místě je našim protivníkem *svět*, proti kterému musíme stále bojovat. Když ti hrozí, že ztroskotáš v moři světa, nebo jdeš vstříc jeho nebezpečím, když se nacházíš v ohrožení vln, útoků nepřátel, hrůze blesků a hromů, v zemětřesení, vyzvej *Jméno Spasitele a tvé srdce*

Blahoslavený Charles de Foucauld

Pouť bl. Charlese do Sváté země byla pro tohoto světce nesmírně významná. Od ledna 1889 věděl, jak má Ježíše následovat: v chudobě, v prostém životě, ve skrytém životě v Nazaretě. Ale jakými prostředky takový život uskutečnit? V tom, že musíme dělat to, k čemu nám Ježíš skrytým životem dal příklad a k čemu nám radil: nemít majetek, zdržet se všech sporů, všechno rozdělit, žít jen ze dne na den a mnoho se modlit. A jako Ježíš cvičit se v pokoře, v ponižování, zdrženlivosti a chudobě.

To se stalo pro světce programem pro další zastavení jeho života: být přesně tak malý jako jeho Mistr, aby ho následoval krok za krokem.

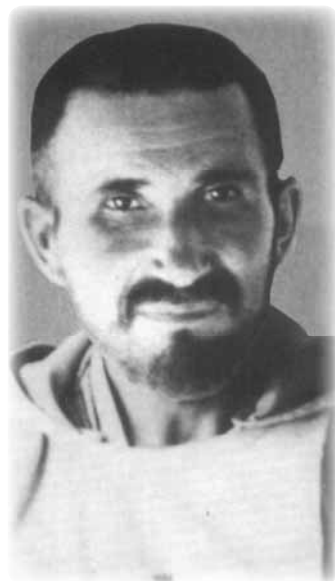
V jednom pojednání o tajemství vtělení a narození Božího Syna z roku 1897 je obzvláště zdůrazněno, co z tohoto Kristem předloženého příkladu znamená právě *malý Ježíšek*:

„Boží dobrota je původce jeho vtělení. Teprve tak se zjevuje jako něco tak jiného, něco zázračného, zářícího, úžasného, že svítí jako zářící znamení:

nekonečná pokora, která spočívá v tomto tajemství.

...Bůh, Bytí, Nekonečno, Dokonalost, Stvořitel, Všemohoucnost, všechno překračující a všechno obsahující. Mistr všech věcí přijímá lidské tělo, lidskou duši a zjevuje se na zemi jako člověk, jako poslední z lidí...

Protože přišel na zemi, aby nás vykoupil, aby nás učil, aby se dal poznat a milovat, vsadil všechno na to, aby nám již při svém vstupu na svět i během své

holo celého života sděloval tuto nauku: pohrdat lidskou snahou o velikost, zcela se osvobodit od lidského hodnocení, ... narodil se v nejhlubším pokoření a zaujal tím jednou provždy poslední místo tak dokonale, že nikdo se nemohl více ponížít... A přijal toto poslední místo s takovou houževnatostí, s tak velkou důkladností, protože nás chtěl učít, chtěl nás přivést k tomu, že lidské hodnocení nemá žádnou cenu a že nemůžeme pohrdat těmi, kteří žijí v takových podmínkách...

Proto moje předsevzetí: Ve svých myšlenkách, slovech a skutcích, ať už pro sebe nebo pro bližní, nepřikládat žádnou cenu velikosti, slávy, vážnosti u lidí, nýbrž vážit si těch nejchudších stejně jako bohatých... Pro sebe samotného usilovat o poslední místo a být právě tak maličký jako můj Mistr... A žít v chudobě, v ponižení, v opuštěnosti, abych byl v životě se svým Mistrem, který tak strávil celý život a dává mi od narození tento příklad.“

Pramen: Proč se Bůh stal dítětem

a ústa at' okamžitě volají: Ježíši, Ježíši!

Důvěřuj v jeho pomoc, v pomoc Nejvyššího. On tě přece ujišťuje: *Bude ke mně volat, a já ho vyslyším; jsem s ním v jeho souzení, pozvednu ho a oslavím.* Skrze proroka slibuje: *Ochráním ho, protože zná mé Jméno.* Neboť jak říká kniha Přísloví: „Nejpevnější brána je jméno Páně, k němu se utíká spravedlivý a bude zachráněn.“

Tak postupoval svatý Bernardin, když se v jeho době po křesťanském středověku šířilo nové pohanství ve střední Itálii. Sympatický světec ze Sieny, hlasatel Ježíšova Jména v celé Itálii, viděl věřící jako *bojovníky* Ježíšovy, kteří bojují pro něho, aby porazili ďábla, vlastní vášně, svět, který se stavěl proti Bohu, svět, za který Ježíš nechtěl prosit Otce při poslední večeři, protože je místem zla.

Nikdy tomu nebylo tak jako dnes, kdy svět přes všechn dialog se staví proti Kristu a proti těm, kteří v něho věří. Nikdy tak jako dnes jsme nebyli pokoušeni ze strany naší slabosti způsobené dědičnou vinou a množstvím příležitostí k hříchu.

Nechťejí lidé slyšet Ježíšovo slovo? Vysmívají se, rouhají, ignorují ho, aby zůstal zapomenut? *Nuže, my budeme vzývat jeho Jméno, budeme o něm mluvit s každým, i za cenu, že nás budou mít za špatně vychované.* „Špatně vychovaný je dnes ten, kdo mluví o Ježíši,“ píše Vittorio Messori.

Milujeme každého člověka, ale každý den povstaneme, abychom bojovali proti třem nepřítelům: ďáblu, tělu a světu, tím, že pozvedneme náš prapor bojovníků Ježíšova Jména, Jména úctyhodného a svatého. *Sub Christi Regis vexilis militare gloriamur,* jak se modlí liturgie – *Zakládáme si na tom, že bojujeme pod praporem Krista Krále.*

Messaggero di Gesù Bambino di Praga 10/2003
Přeložil -lš-

Betlémské světlo přinesl do České republiky brněnský skaut Jan Svoboda

Betlémské světlo převzali naši skauti ve Vídni v sobotu 10. 12. Rakouští skauti zajišťují jeho převezení přímo z Betléma a předávají je skautským delegacím ze zahraničí. Málokdo však ví, že u zrodu této tradice v naší zemi stál rodák z Brna Jan Svoboda.

Brno: Jan Svoboda o začátcích tradice Betlémského světla v České republice říká: »Co bylo na začátku? Účast jedné družiny čerstvě založeného 41. skautského oddílu v Brně na jamboree vídeňských skautů v srpnu 1990. Mimo to, že jsme vše sledovali jako v „Jiříkově vidění“, dozvěděli jsme se také o celorakouské skautské akci rozvozu Betlémského světla, která se konala pod záštitou a za přispění ORF pod názvem „Licht im Dunkel“. Jednalo se o charitativní akci na podporu nevidomých a slabozrakých. Akce na mne zapůsobila svým duchovním nábojem, romantikou a dramatickostí. Vnímám ji jako výzvu. Informace o jejím konání se dostala i do Prahy, kam exilová čeští skauti přivezli Betlémské světlo z Vídně již o Vánocích 1989. Vyčkávali jsme, jak se budou věci dále vyvíjet. Když se ještě v půli října 1990 nic nedělo, spojil jsem se s Vídní sám. Dostal jsem vcelku lakonickou informaci: Praha se k ničemu nemá, zkuste to vy. Tak jsme se do toho pustili. Dva měsíce do Vánoc daly všem zúčastněným pěkně zabrat. Vedle technických problémů – v čem světlo převážet, jak to zařídit, aby nás nevyhodili z vlaku hned v Brně, kterými vlaky a kam jet, na koho se obrátit, aby naše kurýry aspoň někde někdo čekal na stanicích, – jsem musel vymyslet celou legendu a směřování této akce. Na rozdíl od Rakouska pořádání charitativních akcí v naší republice nebylo ještě zvykem, a spoléhat se na tehdejší ČSD, že budou podporovat rozvoz Betlémského světla, se nedalo. Nezbylo, než postavit celou hru na skautských principech a idejích, pomocí kterých jsme chtěli

li připomenout i význam Vánoc jako duchovních svátků klidu a míru, nikoliv honby za materiálními požitky. Pomocí duchovního náboje skautingu jsme chtěli prolomit i mezilidské bariéry – mezi sousedy, mezi generacemi. Vztahy poničené nedůvěrou mezi lidmi byly už tenkrát zřejmé, ale postupně se objevovalo, že skutečnost je ještě horší. Rozeslal jsem první dopisy jako vlastovky členům duchovního odboru Junáka. Po kladných ohlasech

se příprava akce „Betlémské světlo“ v naší zemi rozjela naplno. Jednali jsme s posádkami vlaků, sháněli vhodné lampičky, zajišťovali kurýry do vlaků (zaměstnal jsem tehdy celou rodinu, takže ještě v roce 1994 jsem musel vyslechnout poznámky o soukromé rodinné akci), zařizovali financování jízdének (dnes ani už nevím z čeho) a další a další drobnosti. Když po Novém roce přišly první dopisy s ohlasy na tuto hru, řekli jsme si, že o dalších Vánocích budeme pokračovat. Jestliže v roce 2004 už i státní a církevní představitelé mluvili o rozvozu Betlémského světla jako o vánoční tradici, je to nejlepší poděkování všem, kteří stáli v roce 1990 u jejího zrodu...«

Biskupství brněnské

Betlémské světlo

Tato akce už trvá 26 let. Světlo zapálené v betlémské jeskyni jako symbol míru putuje každoročně do více než 25 zemí Evropy.

Letos přijal toto světlo již 21. listopadu 11letý chlapec Jürgen Lingauer z rakouského Lince. Připutoval do Betléma spolu s 200 rakouskými poutníky. Světlo pak přinesl také do Bruselu a předal je papeži Benediktu XVI.

Výzvy fatimského poselství (38)

Toto je první krok našeho apoštolátu a nutná podmínka toho, aby přinášel ovoce: naše spojení s Kristem skrze modlitbu. Ať je to ústní modlitba, která nám umožňuje setkat se s Kristem, ať je to modlitba oběti, již se oběťujeme s Kristem, ať je to modlitba lásky, která je našim odevzdáním se spolu s Kristem Otci za obrácení našich bratří a sester.

Ježíš Kristus nám dal příklad. Dříve, než ve svém veřejném životě započal apoštolát, uchýlil se na poušť, aby se po čtyřicet dní modlil, konal pokání a postil se: „*Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha Svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní (...). Ty dni nic nejedl*“ (Lk 4,1-2). A evangelisté poznamenávají, že Ježíš často opouštěl hlučný dav, který šel za ním, a uchýloval se v samotě k modlitbě.

Při jedné z těchto příležitostí, když se vrátil ke svým učedníkům, našel je, jak nemohou vysvobodit posedlého člověka. A když později doma chtěli znát důvod, proč nemohli vyhnat onoho ďábla, Pán jim odpověděl: „*Takový ďábel nemůže být vyhnán ničím jiným než modlitbou a postem*“ (Mk 9,29). Tento druh tvrdohlavých ďáblů mi připomíná pokušení pýchy, které je nejtěžší a nejobtížnější překonat v nás samých i v bližních, protože oslepuje a nedává vidět propast, do které chce uvrhnout. Jak říká Pán, zde se vyžaduje modlitba a pokání, protože jen skrze ně docházíme k ctnosti pokory, která nás vede, abychom prosili Boha o jeho sílu a milost.

Když nad izraelským lidem visel rozsudek vyhubení, protože urazil Boha hříchem modloslužby, Mojžíš vystoupil na horu, aby se tam setkal s Hospodinem a vyprošoval od něho pro svůj lid odpuštění. Bůh vyslyšel jeho modlitbu, ušetřil svůj lid a omezil trest na viníky: „*Toho, kdo zhřešil proti mně, vymažu ze své knihy. Nyní však jdi a veď ten*

lid, kam jsem ti řekl. Hle, půjde před tebou můj anděl“ (Ex 32,33-34). Zde vidíme Pána, stále dobrého a milosrdného, který spolupracuje s těmi, kdo pracují ve spojení s ním; to je vzor apoštolátu, který má za základ modlitbu a jenž vychází z přímého styku s Bohem. Mojžíš je apoštolem izraelského lidu, ale dříve, než dá lidu své směrnice, hovoří s Bohem a od Boha přijímá to, co má předat svému lidu. Proto mu Bůh pomáhá příslibem, že pošle anděla, který půjde před ním.

Bez tohoto života modlitby a kontaktu s Bohem je veškerý apoštolát ničím, protože je to Bůh, kdo dává účinnost naší práci, našim slovům a našim snahám. Proto nám poselství

říká: „*Modlete se a oběťte se*“, abyste svými modlitbami, svými slovy, svým příkladem, svými obětmi, svou prací a svou láskou dokázali pomáhat svým bratřím a sestrám k tomu, aby pokud upadli, povstali, pokud zabloudili, vrátili se na dobrou cestu, a pokud se vzdálili, aby se přiblížili k Bohu, abyste dokázali zvítězit nad těžkostmi, nebezpečími a pokušeními, která vás obklopují, svádějí a strhávají. A kolik našich bratří a sester padá často přemoženo, protože nenacházejí při sobě nikoho, kdo by se za ně modlil a obětoval, podal jim ruku a pomohl jim kráčet po lepší cestě.

Na tomto poli apoštolátu máme všichni plnit poslání, které nám svěřil Bůh: všichni jsme odpovědní za své bližní, skrze křest máme účast na kněžství

Krista Spasitele a také se na svém místě a se svými specifickými úkoly, které máme plnit, stáváme součástí jeho mystického těla. Lidé nebyli stvořeni jako bytosti vzájemně cizí, nejsou povoláni k tomu, aby se na věky neznali, ale byli stvořeni jako solidární bytosti a bratři, kteří se milují, pomáhají si a shromažďují se kolem Otce, jenž se každý den stará o jejich jídlo a oděv; od něho přijímají totéž požehnání a zaměřují se k témuž cíli, Otcovu domu.

V tomto spojení dětí s jejich nebeským Otcem spočívá pravý apoštolát; to je milost a brána spásy. Podívejme se však, co nám říká Kristova velekněžská modlitba: „*Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě*“ (Jan 17,11-12). Tato slova nám mají sloužit k tomu, abychom neztráceli odvahu, když se na naší cestě setkáme s některými dětmi záhuby, které odolávají milosti a vytrvalosti naší lásky, našeho úsilí, našich obětí a našich modliteb. Jsou to děti jiného pokolení, které satan strhává na cesty záhuby.

To souhlasí s tím, co Bůh řekl Mojžíšovi: „*Toho, kdo zhřešil proti mně, vymažu ze své knihy. Nyní však jdi a veď ten lid, kam jsem ti řekl. Hle, půjde před tebou můj anděl*“ (Ex 32,33-34). Nuže, jen proto, že se někteří zatvrzují ve zlém, nenechává Pán, stále milosrdný, zahynout druhé, ale přikazuje Mojžíšovi, aby pokračoval ve svém apoštolátu a vedl svůj lid po cestách Páně. Každý převezme odpovědnost za své skutky, takže ten, kdo zhřešil a zatvrdil se ve svém hříchu, bude vymazán z knihy života, ale nikoliv jeho bratr, který litoval a nechal se vést Pánovou rukou.

DON BOSCO SCHOOL, IMPHAL * MANIPUR

15. 11. 2005

Drazí přátelé a krajané,

čas utíká, jen skok a budeme cítit vánoční náladu. Ta nám připomíná, že Bůh nás má rád, a i když se někdy zamračí, protože si děláme něco po svém, zase se vyjasní a pomáhá nám vylézt z té jámy, do které jsme zalezli, On je dobrý!

Minulé století zasadilo lidstvu hlubokou ránu dvou hrozných válek a spoustu jiných. Vy jste prožili mnoho úzkostí za totality a pronásledování. Všechno přešlo, ale musíme se držet Pána Boha, chceme-li najít lepší cestu.

Ani zde to nebyl ráj. Chudoba, vydirání, vraždy a vykořisťování chudých a nevinných bylo na denním pořádku. Ztratili jsme násilím devět kněží, ale přesto všechno se obracíme k nebi s důvěrou, že přijde jaro a celý svět se zazelená.

Snad se zeptáte, co jsme udělali zde na severovýchodu Indie. Mohl bych odpovědět:

NIC a ZÁZRKY. Bůh stvořil celý vesmír z ničeho. Tak když v roce 1922 přišli první salesiáni do této misie, ve velké Asamské oblasti bylo kolem 100 katolíků (úředníci nebo vojáci). Uplynulo 80 let a máme ve stejné oblasti roztroušených jedenáct diecézí. Naše (poslední z nich) sama čítá kolem 80 000 katolíků, kněží a sester všeho druhu, školy nacpané dětmi a sociální práce na každém místě. Nepotřebujeme již povolání z jižní Indie. Sami posíláme misionáře do Afriky i do Evropy, kde chybí povolání. Není to ZÁZRAK? Evropanů je nás zde deset a čekáme, kdy nás Bůh zavolá. Ale půjdeme rádi. Bůh zde již zakotvil.

Slibuji Vám, že se za Vás budu modlit, aby naše Božské Děťe Vám dalo svou lásku a dary, které potřebujete. Pomáhejte ještě našim dětem. Panna Maria je s Vámi.

S Bohem!

Váš upřímný krajan J. Med SDB

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

LETIŠTĚ JANA PAVLA II.

Regionální prezident oblasti Apulie v Itálii spolu s arcibiskupem v Bari dali novému letišti v Bari jméno zesnulého papeže Jana Pavla II. Při slavnostní obřadu ocenili Jana Pavla jako „létajícího papeže“, který za čtvrt století svého pontifikátu uskutečnil více než 100 zahraničních cest.

SLEDOVÁNÍ KARDINÁLA WOJTYLY

Polská tajná služba sledovala kardinála Wojtylu daleko intenzivněji, než se dosud soudilo. Tento výsledek publikoval historik Marek Lasota ve své nové studii. Nebylo oblastí, o kterou by se komunistická tajná policie nezajímala. Byl sledován i soukromý život pozdějšího papeže. Lasota představil tisku seznam agentů, kteří sledovali kardinála od roku 1967 až do jeho volby na papežský stolec.

TURCI A BENEDIKT XVI.

Turecká univerzitní docentka Nahide Bozkurt, která pohostinsky přednáší islámské dějiny na Výzkumném ústavu kultur univerzity Gregoriana v Římě, prohlásila, že Benedikt XVI. se setká při své návštěvě Turecka v příštím roce s velice srdečným přijetím. Mnoho lidí věří papeži, který pro ně představuje velkou duchovní sílu. Docentka si pochvaluje křesťanské posluchače i celkovou atmosféru v Římě, kde se cítí jako doma. Všude se setkává s přátelským přijetím.

Přesné datum papežské návštěvy v Turecku nebylo ještě stanoveno. Jednalo se o něm v Istanbulu na ekumenických oslavách svátku sv. Ondřeje, který je patronem pravoslavného patriarchátu.

KDE JSOU DUŠE ZEMŘELÝCH NEPOKRŤENÝCH DĚTÍ?

Mezinárodní teologická komise se zabývá tímto tématem. Jak řekl sekretář této komise, jezuita Luis Ladaria, v této věci neexistuje v církvi žádná závazná nau-

ka. Po celá staletí se soudilo, že tyto děti jsou v tzv. limbu neboli předpekli, bližším neurčeném místě, kde kdysi čekaly duše spravedlivých, kteří zemřeli před Kristovou výkupnou smrtí. Požívají zde přirozené štěstí, ale nemohou patřit na Boha. Tato nauka se stala nyní spornou. Definitivní odpověď však zatím nemáme. Musíme však vycházet z toho, že je Boží vůle přivést všechny lidi ke spáse, Kristus zemřel za všechny lidi a církev je univerzální svátost spásy. To staví křesť do jiného světla, říká Ladaria.

ZÁZRAK PRO JANA PAVLA II.?

Internetový portál „korazym“ přinesl zprávu, podle které mělo v říjnu dojít ve Francii k zázračnému uzdravení na přímluvu Jana Pavla II. Uzdravenou je jedna francouzská řeholnice, která trpěla rakovinou. O tomto případu se zmínil také arcibiskup Dziwisz z Krakova. Postulátor procesu Slawomir Oder se k této otázce nevyjádřil.

SVATÁ TEREZIČKA V AFRICE

Ostatky svaté Terezičky z Lisieux budou putovat po diecézích v Pobřeží slonoviny od 15. února do 30. dubna 2006 jako znamení míru mezi rozdělenými kmeny. Věřící se budou modlit, aby na přímluvu světice zavládlo v zemi smíření a pokoj. Ostatky navštíví diecéze Abidjan, Gagnoa, Korhogo a Buaké. Poslední dvě se nacházejí v oblastech, které v roce 2002 obsadili rebelové. Od té doby je země rozdělena. Dohody podepsané v roce 2003 nebyly dosud uvedeny v život.

PAPEŽ SE CHYSTÁ DO MARIAZELL

Pod heslem „Kristus – naděje Evropy“ připravuje se v roce 2007 velká jubilejní pouť k 850. výročí poutního místa Mariazell. Pouť vyvrcholí 8. září. Rakouští biskupové pozvali na tuto pouť papeže Benedikta XVI. a ten toto pozvání přijal.

Tsunami v Tumacu

Před rokem zasáhla jihovýchod Asie těžká pohroma vlnou tsunami. V lednu tomu bude 100 let, co se něco podobného přihodilo v Jižní Americe v Kolumbii. Město Tumaco leží na poloostrově na pobřeží Pacifiku v jižní Kolumbii. 31. ledna 1906 byla tato oblast uchráněna před hrozbou vlnou tsunami. Stovky obyvatel na pobřeží spolu s farářem P. Gerardem Larrondem a kaplanem P. Juliánem Morenem, oba jsou augustiniáni, byli očitymi svědky historické události.

Bylo to dopoledne kolem 10. hodiny, když obyvatele vylakalo silné zemětřesení. Bylo tak silné a dlouhotrvající, že se mnohé domy zřítily a v kostele spadly na dlažbu všechny sochy. Lidé v panice opouštěli své příbytky a hledali útočiště v kostele. S pláčem prosili misionáře, aby ihned zahájili odprošující procesy. Z kostela přinesli kříž, korouhve a obrazy svatých. P. Larrondo a P. Moreno se však nejdříve snažili uklidnit zástup, který se shromáždil před kostelem. Ale když se podívali směrem k moři, všimli si, že ačkoliv nebyla právě doba odlivu, voda se rychle vzdalovala od pobřeží a zanechala za sebou pás široký jeden a půl kilometru. Něco takového se zde ještě nikdy nestalo. Ale uprostřed moře se začala vzdouvat voda jako obrovská zeď, která každým okamžikem hrozila udeřit na pobřeží. To by mělo nepochybně za následek úplné zničení pobřeží.

U vědomí hrozícího nebezpečí neztrácel P. Larrondo čas, běžel do kostela, vyňal ze svatostánku ciborium a požil všechny hostie kromě jediné. Vzal ji do pravé ruky a do levé ciborium. Pak zvolal: *Pojďte, děti, poďte všichni k břehu. Kéž by se Bůh nad námi slitoval!* Lidé, dojati pohledem na kněze, který držel v ruce hostii, běželi ke břehu spolu s ním. Kříž a korouhve i obrazy svatých vzali s sebou. Obrovská vodní zeď se zatím v celé šíři valila k pobřeží a nebylo síly, která by ji mohla zadržet.

Ženy, muži i děti křičeli hrůzou, protože se domnívali, že jejich město bude navždy ztraceno. Ale P. Larrondo statečně

vykročil vodě vstříc a žehnal ji hostií ve chvíli, kdy dosahovala vrcholu. Voda mu přitom již sahala po pás, ale hostie, vysoko vyzdvížená, zůstala netknutá. V tom okamžiku se obrovská hráz vody zastavila a pak se začala opět valit zpět na širé moře, kde se nakonec ztratila.

V tu chvíli uslyšel P. Larrondo a jeho spolubratr, jak lidé volají: *Zázrak! Zázrak!* Celý dav se díval na zázrak své záchrany jako omráčený. Lidé pak s pláčem a radostí obklopili P. Larronda s hostií a provolávali modlitby chvály a díky. P. Larrondo přinesl z kostela monstranci, vložil hostii do ní a lidé šli průvodem ulicemi zachráněného města jako o Božím Těle. Pak kněz opět uložil hostii do svatostánku.

Eucharistický zázrak v Tumacu se stal známý v širokém okolí a vzbudil velkou pozornost i v Evropě. P. Larrondo byl vyzván, aby podal o celé příhodě podrobnou zprávu. Tumaco patřilo k nejvíce ohroženým místům, přičemž vlna tsunami jako důsledek podmořského zemětřesení na jiných méně ohrožených místech způsobila ten den velké škody. Mezi Micayem (Kolumbie) a Rioverde (Ekvádor) byly zničeny všechny domy na pobřeží a zahynulo na 1 500 lidí.

Jak mohlo Tumaco dopadnout, ukázalo se při tsunami 12. prosince 1979. Existuje vědecká dokumentace o obou těchto katastrofách a jejich důsledcích.

Prameny:

A. Garcia OFM, Prodigis Eucharisticos, El suceso de Tumaco s. 108-113.

P. Corro, Agustinos amantes de la Sagrada Eucaristia

Liturgická čtení

Neděle 25. 12. – slavnost Narození Páně

1. čt.: Iz 52,7-10

Ž 98(97),1,2-3ab,3cd-4,5-6

Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

2. čt.: Žid 1,1-6

Ev.: Jan 1,1-18

Slovo na den: *Slovo se stalo tělem.*

Pondělí 26. 12. – svátek sv. Štěpána

1. čt.: Sk 6,8-10; 7,54-60

Ž 31(30),3cd-4,6+8ab,16bc-17

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěřuji své-
ho ducha.*)

Ev.: Mt 10,17-22

Slovo na den: *Mluví skrze vás Duch vašeho Otce.*

Úterý 27. 12. – svátek sv. Jana

1. čt.: 1 Jan 1,1-4

Ž 97(96),1-2,5-6,11-12

Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)

Ev.: Jan 20,2-8

Slovo na den: *Zamířili ke hrobu.*

Středa 28. 12. – svátek sv. Mladětek

1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2

Ž 124(123),2-3,4-5,7b-8

Odp.: 7a (*Nášše duše vyvázla jako pták z ptáční-
koy léčky.*)

Ev.: Mt 2,13-18

Slovo na den: *Je slyšet hlas, pláč a veliké bědo-
vání.*

Čtvrtek 29. 12. – připomínka sv. Tomáše Becketa

1. čt.: 1 Jan 2,3-11

Ž 96(95),1-2a,2b-3,5b-6

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Lk 2,22-35

Slovo na den: *I tou vlastní duší pronikne meč.*

Pátek 30. 12. – svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

1. čt.: Sir 3,3-7,14-17a

Ž 128(127),1-2,3,4-5

Odp.: 1 (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina,
kdo kráčí po jeho cestách.*)

2. čt.: Kol 3,12-21

Ev.: Lk 2,22-40

Slovo na den: *Do Nazareta.*

Sobota 31. 12. – připomínka sv. Silvestra I.

1. čt.: 1 Jan 2,18-21

Ž 96(95),1-2,11-12,13

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Jan 1,1-18

Slovo na den: *Z jeho plnosti jsme přijali milost
za milostí.*

večer:

1. čt.: Gn 1,14-18 nebo Nm 6,22-27

Ž 8,2a+4-5,6-7,8-9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodně
je tvé jméno po celé zemi!*)

nebo Ž 90(89),2,3-4,5-6,12-13,14+16

Odp.: 17c (*Pane, dej zdar práci našich rukou!*)

2. čt.: 1 Kor 7,29-31 nebo Jak 4,13-15

Ev.: Mt 6,31-34 nebo Lk 12,35-40

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo.

V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete dětátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a taktó chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení.“

Lékárna sv. Josefa v Českém Těšíně hledá do trvalého pracovního poměru věřícího magistra nebo magistru (s atestací), kteří svými postoji podporují život. Byt k dispozici. Mobil 603 731 644. **Kontakt:** LÉKÁRNA SV. JOSEFA s.r.o., Jablunkovská 1916/76a, 737 01 Český Těšín, IČO 26826011, tel.: 558 741 923, tel./fax: 558 740 357.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů Vás zve na **Autorský večer poezie Milana Erbena s hudebním doprovodem Petra Maria Lutky**, který se bude konat v **úterý 3. ledna 2006 v 19 hodin** v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2.

NEJVĚTŠÍ BELGIČAN: OTEC VYHOŠTĚNÝCH

Na 25 000 televizních diváků vlámské televize zvolilo „největším Belgičanem všech dob“ P. Damiana de Veustera, ochránce malomocných. Také v soutěži vyhlášené frankofonní televizí RTBF je ve finále.

De Veuster odešel ve 33 letech dobrovolně jako farář na Molokai, kde se staral o nemocné a žil s nimi, nakonec se sám nakazil a v 59 letech zemřel.

Ve finále byli de Veusterovými soupeři malíř P.P. Rubens, surrealist Renė Magritte, cyklista Eddy Merckx a šansonier Jacques Brel.

Die Tagespost - Res Claritatis

LITURGIE A HUDBA

Datum: 6. 12. 2005. Kongregace pro posvátnou bohoslužbu uspořádala pracovní den na téma posvátné hudby. Benedikt XVI. poslal účastníkům pozdrav, v němž žádá větší pozornost pro kultivaci liturgické hudby.

Při zahájení setkání kardinál Arinze řekl: „Posvátná hudba musí být v souladu s velebností liturgického aktu, který slaví tajemství Kristova: musí mít charakter modlitby, být krásná a důstojná.“ Radio Vatikán citovalo jeho další slova: „V žádném případě se nesmí ustupovat mělkosti, povrchnosti nebo teatralnosti.“

Zenit - Res Claritatis

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	25. 12.	26. 12.	27. 12.	28. 12.	29. 12.	30. 12.	31. 12.
Antifona	154	1617	1621	1624	154	170	154
Žalm	783	783	786	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	154	1617	1621	1625	154	171	154
Antifony	160	1618	1621	1625	180	171	188
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	161	1618	1622	1625	180	172	188
Antifona k Zach. kantiku	161	1619	1622	1626	181	172	189
Prosby	161	1619	1622	1626	181	172	189
Záv. modlitba	162	1619	1623	1626	181	173	190
Modlitba během dne:							
Hymnus	155	155	155	155	155	155	155
Antifony	156	156	156	156	156	156	156
Žalmy	162	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	164	1619	1623	1627	182	173	190
Záv. modlitba	164	1619	1623	1626	181	173	190
Nešpory:							
Hymnus	157	153	153	153	153	153	191
Antifony	157	165	165	165	165	174	192
Žalmy	157	165	165	165	165	1661	1649
Kr. čtení a zpěv	159	167	176	177	179	183	192
Ant. ke kant. P. M.	159	168	176	178	179	183	192
Prosby	159	168	176	178	179	183	193
Záv. modlitba	160	168	177	178	180	181	196
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1238	1238	1238

DUCHOVNÍ CVIČENÍ V I. POLOLETÍ ROKU 2006 NA VELEHRADĚ – STOJANOVĚ

16. 2. – 19. 2. Příprava na manželství – víkend pro snoubence, *P. F. Petřík*
5. 3. – 9. 3. Duchovní cvičení pro laiky a pastorační asistenty, *P. P. Vaculík SDB*
24. 3. – 26. 3. Postní duchovní obnova pro vysokoškoláky, *P. P. Bačo SJ*
29. 3. – 1. 4. Příprava na velikonoční liturgii, *P. M. Kabrda, SDB*
2. 4. – 6. 4. Postní duchovní obnova, *P. J. Čupr SJ*
18. 4. – 22. 4. Duchovní obnova pro pracovníky charit, *Mons. J. Sích*
9. 5. – 13. 5. Exerciće s Pannou Marií, *P. J. Hladiš SJ*
2. 6. – 4. 6. Víkend pro manžele, *P. F. Petřík*
4. 6. – 8. 6. Duchovní cvičení pro důchodce, osamělé a nemocné, *P. S. Peroutka*
23. 6. – 25. 6. Duchovní obnova formou „večeřadla“, *P. Š. M. Filip OP*

DUCHOVNÍ CVIČENÍ PRO KNĚŽE V ROCE 2006

29. 1. – 3. 2. Kněžské exerciće, *Mons. V. Šíma*
23. 7. – 29. 7. Kněžské exerciće „O pastýřích podle sv. Augustýna“, *Mons. J. Hrdlička*
3. 9. – 8. 9. Kněžské exerciće, *Mons. K. Herbst*
5. 11. – 10. 11. Kněžské exerciće, *P. V. Kodet (plně obsazeno)*
12. 11. – 17. 11. Kněžské exerciće, *P. V. Kodet*

Příhlášky posílejte na adresu:

**POUTNÍ A EXERCICNÍ
DŮM STOJANOV**
Salašská 62, 687 06 Velehrad
Telefon: 572 571 420, 572 571 531;
e-mail: velehrad@stojanov.cz;
aktuální informace:
www.stojanov.cz

PAPEŽ NABÁDÁ K VÝSTAVBĚ KOSTELŮ VE MĚSTECH

Při nedělním Anděl Páně 11. prosince 2005 nabádal Benedikt XVI. věřící k výstavbě nových kostelů ve velkých městech, aby všechny křesťanské obce měly dům, kde se setkávají s Bohem v liturgii. Zvláště je to potřeba na novějších sídlišťích, kde kostel také povzbuzuje společenský a kulturní rozvoj.

Řím má už po léta tradici adventních sbírek na nové kostely na sídlišťích, kde se mše často slaví v garážích.

Zenit - Res Claritatis

Liturgická čtení

Neděle 1. 1. – slavnost Matky Boží,

Panny Marie

1. čt.: Nm 6,22–27

Ž 67(66),2–3.5.6+8

Odp.: 2a (*Bože, buď milostiv a žehnej nám!*)

2. čt.: Gal 4,4–7

Ev.: Lk 2,16–21

Slovo na den: Uchovávala v srdci.

Čtvrtek 5. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11–21

Ž 100(99),1–2.3.4.5

Odp.: 1 (*Plešejte Hospodinu, všechny země!*)

Ev.: Jan 1,43–51

Slovo na den: Uvidíte nebe otevřené.

**Pondělí 2. 1. – památka sv. Basila Velikého
a Řehoře Naziánského**

1. čt.: 1 Jan 2,22–28

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,19–28

Slovo na den: Kdo jsi?

Úterý 3. 1. – nez. pam. Nejsvětějšího

Jména Ježíš

1. čt.: 1 Jan 2,29–3,6

Ž 98(97),1.3cd–4.5–6

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,29–34

Slovo na den: Duch sestoupil.

Středa 4. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,7–10

Ž 98(97),1.7–8.9

Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

Ev.: Jan 1,35–42

Slovo na den: Našli jsme Mesiáše.

Pátek 6. 1. – slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1–6

Ž 72(71),1–2.7–8.10–11.12–13

Odp.: srv. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)

2. čt.: Ef 3,2–3a.5–6

Ev.: Mt 2,1–12

Slovo na den: Hvězda.

**Sobota 7. 1. – nez. pam. sv. Rajmunda
z Penafortu**

1. čt.: 1 Jan 3,22–4,6

Ž 2,7b–8.10–11

Odp.: 8a (*Dám ti v majetek národy.*)

Ev.: Mt 4,12–17.23–25

Slovo na den: Lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo.

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 1.	PO 2. 1.	ÚT 3. 1.	ST 4. 1.	ČT 5. 1.	PÁ 6. 1.	SO 7. 1.
Antifona	193	1734	154	154	154	226	226
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	193	1734	154	154	154	226	226
Antifony	195	935	950	965	981	233	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	195	1735	208	211	215	233	241
Antifona k Zach. kantiku	195	1275	208	212	215	233	241
Prosby	195	1724	209	212	215	233	241
Záv. modlitba	196	1275	209	212	216	234	1277
Modlitba během dne:							
Hymnus	155	155	155	155	155	227	227
Antifony	156	156	156	156	156	228	228
Žalmy	1265	940	955	971	987	235	1019
Krátké čtení	196	206	209	213	216	237	242
Záv. modlitba	196	206	209	212	216	234	242
Nešpory:							
Hymnus	191	197	1736	153	153	229	261
Antifony	192	198	945	960	976	230	260
Žalmy	1649	1661	945	960	976	230	230
Kr. čtení a zpěv	192	199	1737	210	214	231	260
Ant. ke kant. P. M.	192	199	1276	211	214	232	260
Prosby	193	199	1731	211	214	232	261
Záv. modlitba	196	196	1275	209	212	234	263
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

VÁNOČNÍ POEZIE

Běla Schovancová

Česká básnířka, žijící od roku 1974 ve Francii, ve svých verších zpívá hymnus Boží všemohoucnosti, jejímu působení ve všech přírodních aspektech naší existence. Z jemnosti, elegance a spontánnosti veršů B. Schovancové září krása jejích citů, které nás vybízejí k uchopení Absolutní pravdy, ukryté i v těch nejmenších stvořeních vesmíru.

Brož., 202x120 mm, 56 stran, 125 Kč

KATECHETICKÉ SPISY

Svatý Augustin

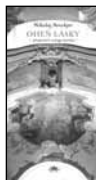
Katechetická díla sv. Augustina odrážejí praxi církve té doby, ačkoli v mnohém ji přesahují a obohacují. Novým prvkem je historický výklad dějin spásy, na němž Augustin teprve staví systematický výklad křesťanského učení. Nechybí ani zajímavé psychologické a didaktické postřehy.

Krystal OP, váz., přebal, 206x130 mm, 184 stran, 195 Kč

OHĚŇ LÁSKY

Nikolaj Arsenjev

Může mystik s poeticky niterným slovníkem sdělit něco obecně přijatelného? Citlivý autorův pohled na západní mystiky (Mechtilda, Jan od Kříže aj.) ve srovnání s dědictvím mystiků východních (Dionýsius), je cenným příspěvkem k poznání téže krásy slova u obou teologií. Překlady citací autorů vycházejí ze staroitalských, staroněmec-

kých a staroanglických textů. Vytisknuto na křídovém papíře, barevné ilustrativní fotografie.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o., brož., 204x105 mm, 80 stran, 125 Kč

HERMENEUTIKA MYSTÉRIA

(Struktury myšlení v dogmatické teologii)

Ctirad Václav Pospíšil

Dílo představuje první tak rozsáhlé a ucelené představení i nové promyšlení základních struktur myšlení v dogmatické teologii v českém jazyce. Po knize by měli sáhnout nejen odborníci a studenti v oblasti teologie, nýbrž všichni, kdo se zajímají o teologii, hermeneutiku a filozofii vědy.

Krystal OP a Karmelitánské nakladatelství, brož., B5, 240 stran, 285 Kč

KONSTANTIN VELIKÝ

Manfred Clauss

Osobnost tohoto prvního římského císaře (306-337), který přijal křest, je po staletí námětem tuhých sporů: Nechal se pokřtít jako upřímný křesťan, nebo sáhl k tomuto aktu z politické vypočítavosti? Co mělo znamenat vybudování nového centra říše na Bosporu, nesoucího jeho jméno? Odkud plynula krutost jeho vztahu vůči nejbližším příbuzným? Na tyto i další otázky se pokouší odpovědět profesor starověkých dějin na Goethově univerzitě ve Frankfurtu nad Mohanem, známý odborník na dějiny pozdní antiky M. Clauss.

Vyšehrad, spol. s r. o., váz., přebal, A5, 144 stran + 8 stran bar. obr. přílohy, 198 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.